Mystery Press

Některé hranice by neměly být překročeny. Zejména ty v našich myslích.

Bílý most

Marek Havlík

Bílý most

Knihy Marka Havlíka v nakladatelství Mystery Press

Elizabeth Ainsleyová

Černá bouře

Bílý most

Připravujeme

Čtvrtý svět

Bílý most

Marek Havlík

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marek Havlík, 2026
Cover © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-031-7 (pdf)

Nině. Mému pokladu.

Prolog

Ticho

Sibiř, říjen 1968

Ticho vítal. Skýtalo azyl, po kterém tolik prahl. Nikdy však nevydrželo dlouho. I sebemenší pohyb ho zaplašil vrzáním vrstev protichemického obleku, jež se odráželo od dlaždic pitevního sálu. Poručík Alexander Ivanov jako vždy okamžitě strnul, aby snad ticho nezaplašil úplně, ale nikdy tak nevydržel dlouho. Po třech dnech mizivých fragmentů spánku byl unavený a jeho tělo žadonilo po odpočinku. Věděl, že se mu žádného nedostane.

Ne v příštích hodinách.

Ne zde na tomto prokletém místě.

V podzemním komplexu na výrobu biologických zbraní skrytém hluboko v sibiřských lesích, desítky metrů pod gulagem, který nabízel stovky nedobrovolných duší k testování.

Alexander přenesl váhu na druhou nohu a opět se podíval na pitevní stůl. Oleg Sokolov byl jednou z těchto duší. Zopakoval si jméno mrtvého muže ještě několikrát, ale bylo to zbytečné. Věděl, že na něj nikdy nezapomene. Byl s ním

několik měsíců. Den co den si zapamatovával sebemenší deficity v jeho chování a den co den o nich podával reporty nadřízeným.

Tedy až do včerejší noci, kdy Oleg vydechl naposledy.

Ze své výšky neztratil nic. I mrtvý byl vyšší než průměrný muž. Alespoň něco mu nedokázali vzít. Jinak jeho tělo nepřipomínalo nic z toho, když ho Alexander před měsíci viděl poprvé. Tehdy to byl tlustý, silný a tupý tvor se zčernalými zuby, škrábanci po vších, v gulagu všudypřítomných, a výrazem prozrazujícím všechny jeho touhy. Žrádlo, sex a možnost činit násilí bez hrozby následků.

Nyní bylo Sokolovovo tělo na kost vyhublé, jeho tvář propadlá a lícní kosti napínaly bílou kůži tak silně, že mu Alexander ani nedokázal zavřít víčka. Hleděl na jeho kulatý obličej skrze mlhu, již na skle ochranného obleku vytvářel jeho vlastní dech. Byla to však mizerná clona, která ho nemohla uchránit od pohledu na Olegova ústa. Ze všech sil, co jeho mysli zbývaly, se na ně snažil nepohlédnout. Nevydržel to dlouho. Ústa Olega Sokolova byla stále zkroucena ve smějící se grimase.

Smál se až do konce.

Hubené tělo neschopné jediného pohybu už toužilo po jediném, po smrti. Avšak mozek, rozložený prionovou nákazou, mu tuto úlevu nehodlal dopřát. I poslední zbytky energie, tolik nutné k odchodu, mozek proměňoval na neustávající smích. Tři dny strávil Alexander s touto schránkou, ve které kdysi byla lidská duše. Tři dny beze spánku. Tři dny plné smíchu, utrpení a touhy zemřít. A pak nad půlnocí jeho celu konečně naplnilo ticho.

Ticho, které s sebou přinášela jen smrt.

Ticho, které Alexander vítal.

Ticho, které bylo azylem pro hříšníky a zrádce lidství, mezi něž nyní patřil i on sám.

Na okamžik zavřel oči, když se ho ticho pitevní místnosti pokusilo stáhnout do hlubin spánku. Rychle se však pohnul, aby spánek zaplašil. Za stěnou z tlustého skla stálo něco, co mu nedovolovalo ani na okamžik polevit. Pozorovalo to každý jeho pohyb a bylo děsivější než cokoli, co v životě poznal.

Jeho velící důstojník major Anatolij Remizov.

Dávný student medicíny, bývalý vojenský komisař, major KGB a současný šéf tábora číslo sedmnáct. Lucifer ve svém pekelném království, jehož obličej neznal úsměv, stál za prosklenou stěnou oddělující kontaminovanou pitevnu od pozorovací místnosti a společnost mu dělal zbytek nejvěrnějších.

Všichni čekali na pitvu Olega Sokolova.

Ticho prořízl tlumený zvuk vody, která proudila z trysek dekontaminační místnosti a ohlašovala příchod profesora Kaufmana. Vědce třetí říše, jenž se stejně jako major Remizov vydrápal z nejhlubších kruhů pekla, aby pokračoval ve svých zrůdných experimentech. Voda dozněla a jen o chvíli později se ozvalo zavrzání kovových pantů.

Mefistofeles vkráčel do své pracovny.

Do pekelného kruhu, kde vládl.

Profesor Kaufman v ochranném obleku vypadal jako malý kosmonaut. Jeho šoupavá chůze působila vratce a odrážela pokročilý věk. Alexander mu neviděl do tváře. Jeho ochranné sklo překrývala podobná mlha, skrze kterou hleděl i on sám. Cítil však z německého profesora zklamání, že Sokolovova muka už skončila. Byla trestem za to, že se podílel na znásilnění jeho manželky, která si později vzala život. Kaufman tak zůstal sám za zdmi své honosné cely.

Tedy ne sám.

Zůstal za nimi se zrůdou. Se svou vlastní krví. S dcerou Natalií. Pro Ivanova nebyla lidskou bytostí. Bylo to něco jiného. Děsila ho od chvíle, kdy ji poprvé spatřil. Ve svých pomalovaných šatech škrábala po stěnách vlastní šílenství ve formě nesmyslných symbolů. Instinktivně se jí vyhýbal, i když ho v podzemním komplexu neustále pronásledovaly známky její existence.

Škrábání, které se neslo po zdech.

Škrabání, které zahánělo ticho.

„Těšíte se na svou první pitvu, desátníku?“ zeptal se profesor Kaufman a ani ochranný oblek nedokázal skrýt německý přízvuk. Alexander chtěl říct, že to není jeho první pitva. Viděl jich už několik. Byla to však první pitva, kdy sám stál v kontaminovaném prostoru a nechránila ho velká prosklená stěna.

„Nemůžu říci, že se těším. Ale rád se naučím, co budu moci,“ odpověděl diplomaticky.

Profesor Kaufman jenom kývl. Ve skutečnosti ho neposlouchal. „Skalpel,“ řekl.

Alexander vzal jeden ze sterilních nástrojů a nabídl jej profesorovi. Ten se na něj jen tázavě podíval.

„Váš velící důstojník vám to neřekl?“ zeptal se.

„Prosím?“

„Chce, abyste dnešní pitvu provedl vy, poručíku.“

Alexander ztěžka polkl. Kaufman si všiml jeho rozpaků. „Klid. Budu vás navigovat.“ A s tím si od něj skalpel přece jen převzal.

„Pitva mozku není zase tak náročná. Ale není dobré, aby vás cokoli rušilo.“

„Chápu,“ odpověděl přes stažené rty Alexander.

„Jako třeba obličej toho prasete.“

„Co prosím?“ zeptal se desátník zmateně. Kaufman však nehodlal odpovědět. Surově zabořil skalpel do Sokolovova čela a jediným pohybem čepelí provedl hluboký řez, který se táhl přes tvář a končil u brady. Nadechl se, zhodnotil své dílo jako renesanční malíř a poté ho dalším tahem dokončil. Alexander se nezmohl na nic. Cítil jen překvapení a svůj nervozitou prosycený kyselý dech. Věděl, že k vyjmutí mozku toto není potřeba. Kaufman zajel skalpelem hlouběji pod kůži čela a odňal více tkáně. Poté do vzniklé mezery zasunul prsty a vrstvu kůže pevně uchopil. Krátkými stahy svých starých svalů postupně servával obličej z lebky.

„Nic vás nesmí rušit. Nic vás nesmí rozptylovat,“ oddychoval skrze zatnuté zuby profesor. Mefistofeles se mstil i po smrti a Alexander si uvědomil, že se mýlil, když si myslel, že už Sokolovovi nemohou vzít nic dalšího. Chtěl odvrátit zrak, jakmile se objevila směsice tenkých svalů, které se marně snažily udržet obličej na lícních kostech, majorův pohled mu to však nedovolil. Sup sledoval každý jeho pohyb a čekal na sebemenší projev slabosti. Posledních pár škubnutí, posledních pár vzdechů a v rukavici profesora Kaufmana zůstal kus lidské kůže.

„Mnohem lepší,“ řekl Kaufman udýchaně a to, co kdysi bylo lidskou tváří, opovržlivě pohodil na podlahu. „Nyní vás už nebude rozptylovat nic, takže začneme.“

Alexander si převzal ostrý nástroj a krátce se podíval na to, co kdysi bylo Olegem Sokolovem. Hleděl do zakrvácené grimasy vypouklých očí, obnažených kostí a odhalených černých zubů.

Jeho úsměv byl pryč.

„Jako první nařízněte kůži v korunní oblasti,“ ozval se Mefistoteles.

Alexander nevěděl, co přesně myslí, ale zopakoval to, co už několikrát viděl, a skalpelem opsal dlouhou linii od jednoho ucha k druhému.

„Teď přetáhněte kůži až k týlu, poručíku."

Desátník kus ustoupil a kůži přetáhl přes hlavu, až obnažil lebku.

„Vezměte pilku," řekl Kaufman. „Přiložte ji tomu praseti ke spánkové kosti a začněte řezat."

Alexander Ivanov udělal první řez chvějící se rukou a záhy toho litoval, když mu pilka z lebeční kosti odskočila. Promnul si prsty, našel nicotnou rýhu a čepel pilky do ní vložil. Po pár řezech se chytila a on se snažil nehledět do mrtvých očí bez víček.

„Tak je to správně," pochválil ho profesor. „Teď opatrně, ať nepoškodíte mozek, už jste skoro skrz."

Alexander ho však slyšel jen zpovzdálí. Mlha jeho vlastního dechu začala být hustší a hustší, až se v ní ztrácel i Mefistotelův hlas.

„Zpomalte!"

Alexander toho ale nebyl schopen. Řezal dál a dál.

„Dost!" zařval Kaufman a on konečně přestal.

„Omlouvám se," vyblekotal a pustil zubatý nástroj, který zůstal v lebce. Doufal, že Kaufman zbytek dodělá sám, ale mýlil se.

„Na co tak koukáte?" zaskřehotal netrpělivě Němec. „Pokračujte!"

Trvalo to už jen pár minut, než odňal zbytek lebeční kosti. Pod profesorovým vedením pak obratně odstranil mozkové pleny a odhalil mozek v celé jeho kráse. Z takové blízkosti Alexander nikdy předtím lidský mozek neviděl, ovšem věděl okamžitě, že takto vypadat nemá. Sokolovův mozek

měl v sobě ošklivé díry, jako by se v jeho lebce usídlili červi a každý si budoval vlastní cestičku.

„Teď udělejte krok zpět, desátníku," řekl Kaufman.

Alexander neprotestoval. Zblízka viděl, co profesorova infekce špatně svázaných proteinů dokáže, a přísahal, že pokud by se jimi někdy sám nakazil, okamžitě by se zabil.

Kaufman udělal několik dalších řezů, s grácií vyňal z lebeční dutiny celý mozek a opatrně ho položil do připravené misky.

„Skončili jsme?" zeptal se Alexander a v tónu jeho hlasu se vznášela naděje, že si konečně bude moci dopřát několik hodin spánku. Profesor Kaufman však pomalu zvedl hlavu a pronesl: „Ne tak docela, poručíku. Vy zůstaňte zde. Už víte, jak na to, takže provedete ještě jednu pitvu."

S tím se otočil k majoru Remizovovi a zamával mu. Remizov jen kývl a krátkým rozkazem všechny ostatní důstojníky vykázal z pozorovací místnosti. Pak se Kaufman otočil a vydal se pryč těžkými dveřmi vedoucími pod dekontaminační sprchy.

Alexander zůstal sám s mrtvým tělem. Čekal a cítil narůstající úzkost, která zcela vytlačila jakoukoli vzpomínku na únavu. Trvalo to dlouho, než se konečně otevřely dveře místnosti za sklem a Kaufman se připojil k Remizovovi.

Diarchie ďáblů hledící na svého služebníka.

Pár vteřin poté přišel skrze dekontaminační komoru jeden ze zřízenců a vrzání jeho ochranného obleku zaplašilo ticho stejně jako zrychlený tlukot srdce Alexandra Ivanova. Zřízenec za sebou táhl druhý pitevní stůl, jehož obsah byl překrytý bílým prostěradlem. Z jediného pohledu Alexander věděl, že pod prostěradlem je něco malého. Moc malého na to, aby to byl dospělý člověk.

Muž neřekl jediné slovo a Alexandra se zmocnila panika, když ho poznal podle kulhavé chůze. Neřekl jediné slovo, protože nemohl. Byl to jeden z těch, kteří kvůli prořízlé puse přišli o jazyk. Byl to jeden z těch, již sloužili tam, kde končilo lidství a kam měly přístup jen nejhorší zrůdy. Tam, kde rostly nelidské bytosti v tělech svých matek, které se nikdy neměly probudit z hlubokého spánku.

Alexander věděl, co bude na pitevním stole.

Jedno z dětí, které diarchie démonů pěstovala v líhni. Hluboko za černými dveřmi z těžké oceli, kde se podzemní komplex střetával s pekelnou branou.

Jedno z dětí, které patřilo ke stejnému druhu jako Natalie Kaufmanová.

Zřízenec stůl dotáhl doprostřed místnosti a poté beze slova odešel. Major Remizov zamířil k interkomu, zmáčkl tlačítko a pitevnu zaplnil jeho rezavý hlas: „Začněte!"

Alexander uchopil prostěradlo a pomalu ho stáhl na chladnou dlažbu. Tvor byl velmi malý. Musel být čerstvě narozený a na první pohled vypadal jako lidské dítě. Něco však bylo velmi špatně. Alexandrův mozek to nechtěl zprvu vidět, jako by se snažil ochránit poslední zbytky zdravého rozumu.

Byl to chlapec.

A jeho lebka nepůsobila přirozeně. Na jedné straně byla vypouklá. Jako by uvnitř něco rostlo a tlačilo na lebeční stěnu v marné touze dostat se na svobodu.

„Exemplář L. S.," diktoval zápis Kaufman skrze stále zapnutý interkom. „Narozen mrtvý. Dnes ve dvě hodiny ráno."

Jen několik hodin po Olegově smrti, došlo Alexandrovi. Došlo mu však také něco dalšího. Na Olegovi vůbec nezáleželo. Jeho tělo bylo použito k tomu, aby si na něm Alexander

pitvu vyzkoušel, než ji bude muset zopakovat na tomto... exempláři.

Co to vlastně znamenalo?

Mělo vůbec jeho měsíce dlouhé pozorování hodnotu?

K čemu byly dny chorého smíchu, které musel vytrpět?

„Poručíku! Pusťte se do pitvy!“ rozkázal znovu Remizov a jeho hlas rezavé pily nevyslovené otázky rozřízl. Alexander Ivanov se na hranicích šílenství jen krátce uchechtl a dal se do díla. Natáhl se pro skalpel a vzal si do rukou ten, který mu nejvíce seděl. Zopakoval jednotlivé řezy a odtáhl kůži, jež překrývala malou lebku. Pak uchopil pilku. Prořezat se lebeční kostí netrvalo dlouho, ale nespěchal. Věděl, že uvnitř bude něco strašného.

„Odstraňte lebku!“

Alexander si naplnil sterilním vzduchem plíce plné úzkosti a rukavicí sáhl na malou hlavu. Uchopil korunku lebky a pomalu ji stáhl.

Něco bylo špatně.

Mělo to být jednoduché. Jako pomalu sejmout kus skořápky. Přesto lebka držela. Zkontroloval, zdali někde neudělal chybu. Ne. Vše bylo správně. Něco muselo odříznutou část lebky držet na místě, ale to nebylo možné. I Olegova lebka šla odstranit jednoduše.

„Co tam sakra děláte, poručíku?!“

Alexander použil více síly a pak ještě více, než rozezleně trhl a odříznutá kost mu konečně zůstala v rukavici. Vydechl námahou a mlha jeho vlastního dechu mu zakryla výhled. Brzy však začala mizet a odkryla Kaufmanovo zhoubné dílo.

„Co vidíte, poručíku?“ rozlehl se pitevnou majorův hlas.

Alexander ho nevnímal. Nemohl. Bez dechu hleděl na obsah lebky mrtvého dítěte a věděl, že na to v lidském jazyce

neexistují vhodná slova. V ničem to nepřipomínalo mozky, které viděl. Brázdy a závity tolik typické pro lidský mozek byly téměř pryč. Většina z nich byla vyplněná v sobě prorostlými trsy mozkové tkáně, která připomínala vlákna šedých a bílých pavučin. Jako kdyby uvnitř lebky novorozence žil pekelný pavouk, jenž si střádal démonickou síť.

Nebylo to z toho světa.

Alexander si vzpomněl, že stále něco drží v ruce. Otočil hlavu uzavřenou v ochranném obleku a spatřil kus novorozencovy lebky. Okamžitě pochopil, proč korunka nešla jednoduše odstranit. Mozkové pleny i lebeční stěna byly prorostlé šedou pavučinou.

Alexandra se zmocnila panika.

Upustil kus lebky na zem, jako by se pavučina začala prožírat rukavicí, a o několik kroků ustoupil, než narazil do stolu se Sokolovem. Jeho mrtvé oči byly nejen plné smrti, ale i výčitek.

„Dýchejte pomalu! To je rozkaz!“ zaslechl skrze zrychlující se dech majorovo skřehotání.

Rozkaz neměl žádný efekt.

Alexander dýchal rychleji a rychleji, ale kyslíku se mu nedostávalo. V hrůze lapal po dechu víc a víc, jak cítil křeč, která se mu šířila od kotníků, postupovala přes kolena a za další okamžik mu svírala hruď. Brzy mu pevně obejmula krk a začala ho dusit.

To ono! To ten tvor!

Náhle pochopil, proč profesor odešel z pitevní místnosti a on byl nucen provést pitvu sám. Ani Kaufman netušil, co se bude dít, ale na rozdíl od Alexandra nebyl postradatelný. S nohama v křeči se pokusil doběhnout ke dveřím dekontaminační místnosti. Natáhl se po klice, ale nemohl ohnout ani

povolit prsty. I je zasáhla křeč a roztáhla od sebe až na samé možnosti kloubů a on už se nedokázal nadechnout. Pozvracel se, sesunul se k zemi a poté ho začalo pohlcovat ticho.

Vytoužený azyl.

Vytoužený azyl ticha, který s sebou přinášela jen smrt.

Část

první

1. kapitola

Poslední plavba

Egejské moře, leden 2015

Přišli si pro něj ve chvíli, kdy byl nejzranitelnější. Během spánku, do kterého se propadl po vyčerpávající cestě pouští. Očekával to. Viděl černé krůpěje chamtivosti v jejich očích. I přesto usnul.

Nyní byli mrtví.

Všichni.

On jediný přežil.

Poselství nekonečné propasti a spalujících černých plamenů s sebou přinášelo strašlivou daň a oni ji nebyli připraveni splatit. Poznání trhalo duši na kusy a on si vzpomněl na svůj křik, když jej sám vyslyšel poprvé.

Hluboko v poušti.

Na rudých pískách.

V jeskyni, ze které *ona* přišla na tento svět.

Jeho křik byl mučivý a tak silný, že mu během okamžiku spálil hrdlo na prach. Ani poté ale nebyl schopen přestat

křičet. Stejně jako před pár okamžiky všichni ostatní, kteří se s ním plavili na člunu a zmateně utíkali před milosrdenstvím chalífátu.

Velká vlna udeřila do boku člunu a téměř ho převrátila. Tělo však jeho vůle nebo strachu z utonutí nedbalo. Propadlo se do paralýzy a odmítalo se pohnout.

Až na jednu část.

Ta žila vlastním životem. Cukala sebou jako rozzuřený had a způsobovala mu další a další utrpení v marné snaze postavit ho na nohy. Ztratila okovy, jimiž ji svázal, a ty se válely všude po člunu. Přestože zůstali spojeni masem a šlachami, byla na jiném místě. Hluboko v pekelné propasti, kde ji svázali řetězy v moři černých plamenů.

Daň za jeho hříchy.

Posluhování nevěřícím, lži a odmítání pravdy boží. Neustálá připomínka toho, kde skončí navěky jeho duše, pokud nenaplní svůj úkol a nevykoupí se z hříchů. Jeho jediná možnost stát na straně boží během Soudného dne.

Na straně šáhidů.

Šáhidů Dabbat al-ard.

Další vlna narazila do člunu a krůpěje slané vody ještě více rozředily kaluže krve vytékající z ostatků lidských těl.

Loď řecké pobřežní stráže *Xantippa* rozrážela vlny rozbouřeného Egejského moře. Kužel světla vycházející z palubního reflektoru protínal černočernou tmu a kapitán Basil Papadopoulos s ním držel krok skrze čočky výkonného dalekohledu.

„Naše poslední plavba, ty stará mrcho," řekl tiše kapitán a dotkl se rezavějícího ovládacího panelu, který byl stejně starý jako on sám. „Kéž by za to stála."

Xantippa byla před rokem vyřazena z flotily stráže a Papadopoulos byl povýšen do úřednické pozice, která nedovolovala výjezdy na moře. Jen úřednická zpoždění a průtahy zapříčiněné ekonomickou krizí zachránily loď před likvidací. Nyní byla kvůli migrační krizi narychlo zahrnuta zpět do flotily a jejího kapitána na žádost povolali zpět do aktivní služby. Vyřazených lodí se vrátilo ještě několik, jelikož vše, co se ještě dokázalo plavit, mohlo zachraňovat migranty před utonutím.

„Zatraceně!“ zaznělo vedle kapitána a z podpalubí se ozval zvuk drásajícího se kovu.

„Opatrně, mladíku,“ řekl kapitán směrem k mladému muži, který bojoval s kormidlem.

„Omlouvám se, pane, ale kormidlo se občas zasekne,“ pravil omluvným tónem. „Přijde mi, že se se mnou ta loď hádá.“

„*Xantippa* je stará mrcha, která se hádá s každým. Strhat ji kvůli tomu ale nemusíte. Snižte výkon a chovejte se k ní jako ke své babičce. Pomalu a s rozvahou, i když na vás bude házet popel.“

Mechanismus kormidla nebylo to jediné, co odcházelo. Čtyřtaktový motor už nebyl tak výkonný, jak si kapitán pamatoval. Hnací hřídel potřebovala vyměnit stejně jako převodovka a o životnosti alternátoru, generátoru a dalších částí elektrického systému lodi si raději zakázal přemýšlet. Jediné, co ho nezklamalo, byl chladicí systém. Asi proto, že chladicí kapalinou byla mořská voda a toho jediného měl dostatek.

Xantippa byla umírajícím kusem a on se rozhodl.

Hned jak se vrátí z průzkumné plavby, zažádá o její vyřazení z flotily a o své převelení zpět za úřednický stůl. Bylo dobré vrátit se, alespoň na pár týdnů, ale cítil, že takovéto zacházení si jeho stará loď nezaslouží. Bylo toho na ni už moc a on cítil, že ji mučí.

Zasluhovala si odpočinek.

Litoval jen toho, za jakých okolností odejde. Její poslední plavba by potřebovala úctyhodnější úkol než svážení migrantů utíkajících ze Středního východu.

Dveře můstku se otevřely a dovnitř pronikla čerstvá vůně moře.

„Všechno v pořádku, pane?“ ozval se první důstojník Georgios Pattakos, který si všiml ustaraného pohledu svého nadřízeného.

„Ani v nejmenším,“ opáčil Papadopoulos. „Cože to tu vlastně děláme? Můžete mi to připomenout?“

„Pane. Podílíme se na pátracích a záchranných operacích.“

Kapitán pomalu pokýval hlavou, jako by se rozpomínal na oficiální příkaz *search and rescue*. „Máme nějaké zprávy, kde by se měli nacházet?“

„Pane?“ zeptal se nechápavě důstojník.

„Poslední radiokomunikace ohledně jejich polohy? Poslední doba vysílání plavidla? Však víte.“

„Pane,“ řekl důstojník tázavě. „Plaví se na přeplněných nafukovacích člunech. Žádná radiokomunikace neexistuje.“

„Hmm...,“ povzdechl si kapitán. „Hledáme tedy jehly v kupce sena.“

Dá se to tak říct, chtěl odpovědět Georgios, ale nic neřekl. Znal kapitánovy zádumčivé nálady a věděl, jak přesně na ně reagovat. Mlčením.

„Nepřijde vám to ironické?“

„Co máte na mysli, pane?“

„Rok zpátky. Jaké byly vaše hlavní rozkazy?“

„Stále stejné jako nyní, vymáhání mořského práva,“ začal důstojník s naučenými frázemi. „Dohled nad mořem, lodní dopravou, přístavy a hranicemi. Zásahy proti přepravám drog a...“

„A?“

„A prevence nelegální migrace.“

„Prevence nelegální migrace,“ odfoukl pomalu kapitán a zvažoval každé slovo, které vypustil z úst. „A co děláme nyní?“

Důstojník neodpověděl. Věděl, že má mlčet.

Papadopoulos hleděl do černé tmy a nechal otázku ještě krátkou chvíli viset ve vzduchu. Pak pokračoval: „Nyní nelegální migranty dnem i nocí v našem moři hledáme a přivážíme je na naše břehy. Ironické.“

Neřekl to nahlas, ale cítil se jako zrádce. Vše, na co přísahal, nyní porušoval. Jedinou útěchou mu bylo, že na palubu vytahují především syrské utečence, kteří prchali před válkou.

„Kolik myslíte, že jich najdeme dnes?“ zeptal se.

„Nedovolím si hádat.“

„Kolik jich bylo včera?“

„Čtyřicet osm, pane.“

„Čtyřicet osm živých. Třicet mužů, deset žen a osm dětí na nafukovacím člunu, který je určený pro osm lidí. Další čtyři děti a dvě ženy jsme našli utonulé. Poslední plavba mojí staré lodi a já z ní dělám márnici.“

Důstojník se chtěl zeptat, co kapitán myslel poslední plavbou, ale předběhl ho křik přicházející z paluby. Papadopoulos přestal s hlubokými myšlenkami a dalekohled měl v jediném okamžiku zpět před očima. Zaostřil na kužel světla, který osvětloval žlutý člun. Stačil jediný pohled a věděl, že je něco špatně. Vždy když našli člun putující k řeckým břehům, v čočkách dalekohledu se objevil nespočet mávajících rukou.

Nyní nikdo nemával.

„Možná spadli," řekl první důstojník, který skrze vlastní dalekohled hleděl stejným směrem.

„Pravděpodobně. Moře je dnes zrádné. Musíme je dostat z vody," pravil kapitán a záhy vydal rozkazy, aby jeho muži na můstku snížili výkon a změnili kurz. První důstojník sáhl po vysílačce a vyhlásil celé posádce pohotovost. Námořníci, kteří ještě nebyli na palubě, se začali z útrob lodi řinout na povrch jako mravenci. Každý měl buď výkonný příruční světlomet, záchranný hák, nebo kruh omotaný silným lanem. Zaujali pozice okolo zábradlí lodi a prohledávali hladinu pod sebou. *Xantippa* neurazila ani polovinu vzdálenosti, která ji dělila od gumového člunu, když se z paluby ozval křik.

„Tělo, pane," tlumočil první důstojník. „Muž."

„Snižte rychlost na minimum a vytáhněte ho," zavelel kapitán a skrze špinavé a poškrábané okno viděl, jak jeden z jeho námořníků hodil k plovoucí postavě záchranný kruh. Muž však neudělal sebemenší pohyb. Jako by v něm nezbyla žádná touha po záchraně. Papadopoulos chtěl vydat další rozkaz, ale přerušil ho křik z paluby.

„Další tělo, pane," stačil akorát doříct důstojník, když se ozvalo nové hlášení. Následovala další a další. Námořníci na palubě křičeli přes sebe a světlomety ve tmě odhalovaly další a další těla.

„Ticho!" zakřičel kapitán do vysílačky na své muže a záhy nařídil loď zcela zastavit. Všichni poslouchali, ale kromě předení starého lodního motoru nezazněl nad vodní hladinou jediný lidský hlas.

„Co se to sakra děje," řekl si sám pro sebe, když viděl, že všechna těla mají záchranné vesty. Námořníkovi se podařilo záchranným hákem zachytit jedno z nich a s pomocí dalších ho s obtížemi dostali na palubu.

„Hlášení!“ dožadoval se kapitán skrze vysílačku, ale hlouček stál jen udiveně okolo těla. „Zatraceně, jste snad hluší?!“ zaklel do vysílačky, nikdo mu však ani tentokrát neodpověděl.

Papadopoulos ještě jednou zařval do vysílačky a poté ve zlosti uhodil do špinavého skla. Otočil se, prosmýkl se kolem prvního důstojníka a rozvrzanými dveřmi opustil můstek. Seběhl ze schodů, zamířil ke svým němým mužům a plíce si plnil mořským vzduchem pro nadcházející řev.

„Chlapi, co tu sakra děláte?! Vy jste mě neslyšeli?!“ spustil, když se dral skrze zástup námořníků, kteří tiše hleděli na tělo. Všiml si, že se z jejich obličejů vytratila barva. Chtěl pokračovat, ale nešlo to. V jediném okamžiku, kdy na tělo pohlédl, se nakazil stejnou nákazou němoty.

Muž ležel tváří k zemi, všechny jeho údy byly nepřirozeně zkroucené a vypadal jako pohozená hadrová panenka. Kapitán chtěl muže otočit a chytil ho za pravou ruku. Jakmile však zatáhl, nad palubou se přehnalo několik vlhkých křupnutí, jak o sebe skrze svalstvo dřely části několikanásobně zlomené kosti. Zastavil se a ztěžka polkl, když si uvědomil, že všechny končetiny má muž zlomené na několika místech. Už ale nemohl přestat. Zatnul zuby a nebožáka za cenu odporných zvuků přece jen převalil na záda. Zkušený námořník z barvy obličeje okamžitě poznal, že nemůže být mrtvý více než hodinu. Ale z tváře šlo vyčíst i něco jiného. Něco, na co člověk nepotřeboval mnohaleté zkušenosti na moři.

Jeho oči byly plné čiré hrůzy.

To byly jediné indicie, z nichž šlo cokoli vyčíst, protože muži chyběla spodní čelist. Kapitán hleděl na utržené kusy přervaných svalových vláken, která kdysi držela pohromadě lidskou tvář. Nyní vše bylo pryč a on se díval přímo do jeho krku.

Několik námořníků se nahnulo přes zábradlí a pozvracelo se. Papadopoulos odvrátil pohled, aby si zachránil vlastní žaludek, a rychle řekl: „Vytáhněte další. A dejte se dohromady, chlapi!“

První důstojník počkal, až se námořníci vzdálí, a pak se šeptem zeptal: „Co to mohlo udělat? Vypadá, jako by ho převálcoval autobus.“

„Nemám nejmenší potuchy,“ odvětil kapitán, který už na tělo nechtěl pohlédnout. Věděl, že ho i tak během nejedné noci navštíví ve snech.

Námořníci vylovili další tělo.

Patřilo starší ženě a vypadalo podobně jako tělo mladého muže. Polámané a pohmožděné. Jen s tím rozdílem, že měla zlomený krk. První důstojník k ženě přiklekl a jeho mozek se opakovaně snažil zpracovat nepřirozený úhel, v němž se její lebka nacházela. Po chvíli to vzdal, protože se objevil nový stimul. O dost zajímavější a bizarnější, který přitahoval pozornost mnohem více než zlomené krční obratle. Ženě chybělo několik trsů vlasů a na jejich místě byla jen krvavá kůže. Důstojník došel k jedinému závěru, jejž mu mozek dovolil. Někdo je musel ženě vytrhnout. Díry v kůži, které způsobily zuby, jednoduše neviděl. Nebyl toho schopen.

Námořníci si mezi sebou začali něco šuškat, ale kapitán je rychle okřikl a oni se vrátili ke své práci. Palubou prolétlo zavolání, že na levoboku vylovili tělo dítěte. Papadopoulos se dal do pohybu a přitom minul mladého námořníka, který se k jeho posádce přidal jako úplný nováček. Měl bílou barvu a vypadal, že každou chvíli omdlí. Kapitán ho chytil jen okamžik předtím, než zavrávoral, a předal ho námořníkům, kteří šli za ním.

„Odneste ho. Ať nám tady nepřekáží,“ řekl a pokračoval dál.

„Ano, pane," pravil velký námořník.

Mrtvému chlapci nemohlo být více než pět let. Z dětského obličeje ještě šla vyčíst nevinnost a zmatek nad tím, proč vlastně musí utíkat ze země, kde se narodil. Na rozdíl od ostatních těl neměl na první pohled viditelné zlomeniny, ale vykrvácel. Nějaká strašlivá síla mu utrhla ruku v rameni.

„Zabalte ho do plachty, ať ho ostatní nevidí, a odneste k ostatním," rozkázal kapitán.

Další dlouhé minuty jeho muži vytahovali bezvládná těla z neklidného moře a pokládali je vedle sebe na záď. Papadopoulos jich napočítal patnáct. Mnoho z nich však nemělo žádné známky zranění. Jako by raději skočili do rozbouřeného temného moře a dobrovolně se utopili.

„Co se tu, panebože, stalo?" zeptal se jeden z námořníků až příliš nahlas.

„Není to snad jasné?" prohlásil pohrdavě kapitán. „Převaděči z nich udělali odstrašující případ. Vyděsili tak ostatní, aby z nich dostali všechno, co měli, ale oni se raději v panice vrhli do moře."

Několika námořníkům se viditelně ulevilo, protože dostali alespoň nějaké vysvětlení, po němž v tichosti marně pátrali.

„Kontaktuji velitelství, s tímhle budeme potřebovat pomoct," řekl kapitán a zamířil k můstku.

„Pane," sykl první důstojník, který se k němu připojil. „To je nesmysl. Přece by je převaděči nezmrzačili, pak je neposadili na člun, nenavlékli do vest a neposlali přes Egejské moře!"

„Já to samozřejmě vím!" odsekl. „Ale podívejte se na jejich tváře. Všichni do jednoho jsou bílí hrůzou a chytají se jakéhokoli vysvětlení. Při troše štěstí přijdou na to, že je to kravina, až v přístavu."

Palubou se přehnal další křik. Oznamoval, že se loď pomalým tempem dostala až k záchrannému člunu. Kapitán minul můstek a doběhl na příď. Vytrhl jednomu námořníkovi příruční reflektor a zamířil jím přímo na člun. Na jeho žlutých bocích byly stále rozeznatelné stopy po krvavých lidských prstech, které voda nestačila smýt. Trvalo nekonečný okamžik, než světlo z reflektoru překonalo bok člunu a začalo po centimetrech osvěcovat vnitřek.

Uvnitř byla další těla. Bez pohybu. Přesto se tam něco hýbalo. Bylo to moc rychlé, aby to kapitán hned rozpoznal. Švihalo to sebou ze strany na stranu a naráželo do boků nafukovacího člunu. Pak to konečně spatřil. Byla to levá ruka ležícího muže, která sebou házela jako rozdrážděný had. Narážela do mrtvých těl, gumového člunu a zatínala nehty do těla svého majitele.

Muž musel být naživu.

Přesto se nepohnul a nevydal jedinou hlásku, i když ho jeho vlastní ruka škrábala po obličeji. Lapal po dechu a zašpiněný usychající krví hleděl do oslepující záře reflektoru. Nebylo slyšet nic jiného než mořské vlny narážející do *Xantippiných* boků a drásání vycházející z člunu. Papadopoulos zaměřil zrak, protože si jeho pozornost získalo něco dalšího. Část gumového člunu byla pokryta nepřirozenými symboly, které kapitán v životě neviděl. Všechny však byly nakresleny lidskou krví.

Zalitoval svého přání, jež před několika minutami v tichosti vyslovil.

Tvá poslední plavba, ty stará mrcho, pomyslel si.

Plavba, na kterou se nikdy nezapomene.

2. kapitola

Chapadla

Londýn, leden 2015

Jejich plán byl v plném proudu. Migranti překročili Středozemní moře a jako morové krysy zaplavili pobřeží Evropy. Ta byla odsouzena k záhubě ve chvíli, kdy jim vlastizrádci otevřeli náruč. Francie, Německo, Švédsko a Rakousko padnou pod náporem islámských krys jako první. Bylo jen otázkou času, než hlavní města zachvátí plameny a z evropské kultury zbydou jen doutnající trosky.

Na nich pak bude vystaven nový svět.

S novými pravidly. S novým řádem. Takový svět, ve kterém pro jeho rasu nebude místo. Oliver Smith věděl, že vše, co se nyní děje, je součástí dlouhého a neúprosného plánu, jehož cílem je genocida bílé rasy.

Nehodlal to dopustit.

Nehodlal nečinně přihlížet, jak migrantské krysy zdolávají pobřeží jeho milovaných Britských ostrovů, zatímco je se slzami v očích vítají pomatení liberálové těšící se na kulturní obohacení. Pro Olivera to nebyli lidé, jen zrádci, kteří do jednoho zasloužili pověsit.

Seděl v autě na sedadle spolujezdce a z vlastních myšlenek mu bylo na zvracení. Dusily ho celé měsíce, usínal s nimi každou noc a ani během spánku se mu nedostávalo klidu. Ve snech ho pronásledovali muži s dlouhými vousy, kteří mu chtěli setnout hlavu za to, že nedokázal číst z Koránu. Jejich černé vlajky se táhly od obzoru k obzoru a bubínky praskaly pod neutuchajícím řevem *Alláhu Akbar*.

Jeho přítel David Taylor si za volantem vypůjčeného automobilu prohlížel novinky na telefonu.

„Dobré zprávy," pronesl potichu.

„Povídej," vybídl ho Oliver a dál se díval skrze čelní sklo, na které dopadaly malé kapky deště ohlašující další z mnoha přeháněk sužujících Londýn poslední týdny.

„Potopila se další loď," řekl David s úsměvem, ve kterém nebylo nic falešného. „Tentokrát je to skoro osm set mrtvejch krys."

„Pořád málo," povzdechl si Oliver. Úsměv ani nadšení svého přítele nebyl schopen pochopit. Už to nedokázal. Nemohl se smát. Kvůli tomu, co se právě dělo ve světě, prostě nemohl. Vzpomněl si na to, jak David s nadšením před pěti dny oslavoval *U Šedého chrta*, když se potopila první loď. Čtyři sta běženců. David ten večer objednal několik rund irské whisky, když reportérka potvrdila, že nikdo nepřežil. Záviděl mu jeho nadšení a to, že si vůbec neuvědomuje, že pár stovek utopených krys nic neznamená. Podle webových zpravodajství, která Oliver sledoval, už do Evropy dorazily stovky tisíc muslimů. Nejoblíbenější destinací bylo Řecko, odkud táhli dál jako masožravá sarančata. Odhadovalo se, že do konce roku 2015 jich jen do Řecka dorazí více než milion.

I to zapadalo do jejich plánu.

Sionistická chapadla byla všude. Proplétala se politickou strukturou Evropy. Manipulovala se svými politickými

loutkami a pomalu se utahovala kolem krku bílé rasy. Nedotknutelný kabal Židů pracující ve stínech americké vlády. Cítil ta chapadla všude kolem sebe. Škrtila ho.

„Potřebuju si zakouřit," řekl David a sáhl po klice.

„Seď na zadku, nebo si tě ještě někdo všimne."

„Ale já fakt musím!"

„Prostě to vydrž, sakra," odsekl Oliver a podíval se na hodinky. Ta zrůda už tu měla být před půlhodinou, ale někde se musela zdržet. Déšť zesílil a na ulici Lucerne Road se začaly tvořit kaluže. Oliver hleděl na řadu cihlových domů. Všechny byly stejné. Trojpatrové domy s bílými okenicemi, černými střechami a cihlovými komíny. Dům musel stát neuvěřitelné peníze. Takové, na které on nikdy nedosáhne. Ale zrůda mohla. Jen tak si sem přivandrovala a hned koupila dům. Byl to jasný důkaz, že je to součástí jejich plánu. Další chapadlo obrovské chobotnice.

Na konci ulice se objevila světla automobilu.

„Hele, to je on," řekl David nervózně.

„Jo. To je jeho auto," překontroloval Oliver značku zpomalujícího fiatu. „Připrav se."

David Taylor sáhl do pravé kapsy své bundy a vytáhl velký dálkový ovladač. Pevně ho uchopil do obou rukou a v očekávání těžce polkl. Automobil se pomalu blížil k domu a jemu se s každým metrem zrychloval tep. Opřel si roztřesené ruce o volant a pak sebou poděšeně trhl, když se dotkl klaksonu, který okamžitě zatroubil.

„*Bloody hell!*" vyjekl podrážděně Oliver. „Uklidni se, zatraceně!"

„Já jsem přece v klidu!" zalhal David.

Auto zastavilo a z vozu vystoupil muž ve středním věku. Rychle si přetáhl přes hlavu sako, aby se ochránil před

deštěm. V Davidových očích vůbec nevypadal jako zrůda, jen jako obyčejný úředník.

Oliver ho však viděl v úplně jiném světle. Byl to agent George Sorose vydávající se za ředitele neziskové organizace, která pomáhala Syřanům dostat se za blízkými do Velké Británie. Další kolečko ve velkém stroji. Nezasloužil si zemřít. Zasloužil popravit. Smyčkou okolo krku z ostnatého drátu.

Muž obešel fiat a přešel k zadním dveřím. Otevřel je a ze zadních sedadel vyskákaly do deště s výskáním tři malé dívky. Muž je rychle zklidnil a ony z auta poslušně vytáhly pouzdra s hudebními nástroji.

„Sakra, on tam má děti," vydechl David.

„Na to ser. Odpal to, až otevře branku," řekl chladně a rozhodně Oliver.

„Zbláznil ses? Neodpálím to, když tam má děti."

„Bože, ty jsi posera," odsekl Oliver a natáhl se k němu.

„Ty vole! Neblázni!"

„Dej to sem, zatraceně!" zakřičel Oliver a ovladač mu vytrhl z rukou.

Muž se ohlédl jejich směrem, ale byl od jejich auta moc daleko na to, aby něco viděl skrze padající déšť. Zabouchl dveře vozu a s připravenými klíči zamířil k brance. Dívky šly za ním a pouzdra s hudebními nástroji používaly jako improvizované deštníky.

„Olivere, nedělej to! Uděláme to jindy."

„Hubu drž! Ta svině chcípne dneska."

Muž otevřel a nechal pištící dívky proběhnout jako první. Pak prošel sám, aniž by věděl, že jen metr od něj je za okrasným keřem umístěná silná nálož. Udělal dva kroky a ocitl se přesně vedle ní. David si zakryl dlaněmi oči a Oliver stiskl tlačítko velkého ovladače. Utekla nekonečná vteřina, než

David skrze prsty uviděl rudou barvu, která se náhle rozprostřela po čelním skle jejich auta. Každým okamžikem očekával, že k jeho uším dolehne zvuk výbuchu.

Nic.

„*Fuck! Fuck! Fuck!*“ křičel Oliver a opakovaně mačkal tlačítko na dálkovém ovladači. „Proč to sakra nefunguje?!“

David si konečně dovolil spustit ruce. Vydechl úlevou, když pochopil, že rudá barva na předním skle je jen odraz brzdových světel opodál startujícího automobilu. Jejich oběť už neviděl, muž společně s rozdováděnými dívkami zmizel za vstupními dveřmi.

David si dlaní otřel zpocenou holou hlavu a letmo se dotkl tetování na krku. Nahmatal inkoust z kůže vystupujícího malého hákového kříže, jako vždy, když chtěl zahnat nervozitu.

„Vždyť jsme to udělali přesně podle návodu!“ vyštěkl Oliver rozezleně.

„Asi je to složitější, než jsme si mysleli. Budeme muset sehnat někoho, kdo se v tom vyzná.“

„Jak dlouho to bude trvat? Týden, měsíc? Za tu dobu sem ta svině natahá tisíce islámskejch krys!“

„A co mám podle tebe dělat?“ zeptal se David. „To mu půjdeme zabouchat na dveře a pak ho umlátíme? Mysli, sakra. Já nechci zase skončit v lochu.“

Oliver vztekle mrštil ovladačem o zem, zatímco David otevřel dveře automobilu a rychle doběhl k domu. Zkontroloval okna, zdali někdo nekouká ven, a pak přeskočil branku. Zpoza záhonu vytáhl nálož a zamířil zpět k autu. Bombu hodil na zadní sedadlo a rozjel se do deště. Oliver byl tak vzteklý, že celou cestu nepromluvil.

Necítil nic než nekonečnou nespravedlnost.

Jejich chapadla sahala daleko a prostupovala vším. A on s tím nemohl vůbec nic udělat. Jak dlouho bude trvat, než začnou nařizovat smíšená manželství a množení s jinými rasami? Jak dlouho bude trvat, než bílým začnou zabavovat majetek a přerozdělí ho barevným? Jak dlouho bude trvat, než rodinám začnou odebírat bílé děti, rozdají je homosexuálům, potají sterilizují nebo rovnou zavraždí?

Bílá genocida, znělo mu v hlavě pořád dokola. Jejich plán odstartoval a on nedokázal ani sestrojit funkční bombu. Cítil, jak se mu chapadla stahují okolo krku.

Dusil se.

„Zastav," sykl náhle Oliver.

„Proč?"

„Zastav!"

David šlápl na brzdu. Oliver ještě za jízdy otevřel dveře automobilu a vyskočil do deště. Pak se pozvracel.

Od nezdařeného atentátu uběhly dva dny. Pocit selhání, zloba a beznaděj mu nedovolovaly usnout. Frustrovaně přecházel po bytě jako pes, který neví, kam složit hlavu. Jediné, co mu na pár chvil zabavilo mysl, byl boxovací pytel. Oliver do něj pravidelně bušil, i když jeho dnům profesionálního boxera dávno odzvonilo. Z jeho pěstí se už vytratila veškerá technika a jediné, co zbylo, byly surové rány poháněné nenávistí.

Údery dopadaly na kožený vak naplněný pískem a nemyslely na nutnost obrany. Dech Oliverovi docházel brzy, ale to ho nemohlo zastavit. Na pytli měl přilepenou fotku Angely Merkelové, zrádkyně Evropy a bílých hodnot, jejíž falešný úsměv ho vždy vyburcoval k dalšímu úderu. Bil do její tváře tak dlouho, dokud nepadl vysílením na podlahu. Hleděl do jejího ksichtu a ona se mu jen dál smála, jako by

mu říkala, že ji stejně nemůže porazit. Ona si bude migranty dovážet do Evropy, jak jen bude chtít, a on ani nikdo jiný s tím nic nezmůže.

Našel poslední zbytky dechu.

Vstal a udeřil ji znovu. Znovu a znovu. Pak jeho rána dopadla pod špatným úhlem a Oliver si téměř zlomil zápěstí. Zasténal a zařičel vzteky. Další ránu už ale smějící se Angele nezasadil. Místo toho sundal rukavice a dal si dlouhou sprchu. Ještě předtím však v zrcadle obdivoval svá tetování. Masivní nápis R.A.H.O.W.A., symbolizující ideologii rasové svaté války, pokrýval jeho široká záda a on na něj byl patřičně pyšný. Ještě lepší práci tatér odvedl na pravém tricepsu. Lidská lebka s přilbou SS byla v jeho očích opravdovým uměleckým dílem.

Když si z kůže otíral poslední zbytky vody, rozezněl se mu telefon. Otevřel textovou zprávu a rychle ji přečetl.

Někoho jsem našel. Na základně řeknu víc. David.

Oliverovi to stačilo. Oblékl se a vyšel do padající tmy. Bylo čtvrt na devět a světla rozsvícených lamp se odrážela ve vysychajících kalužích, které společně se zbytky šedých mračen představovaly to poslední, co zbylo z přeháňky. Navzdory tomu si přetáhl kapuci přes holou hlavu a vytáhl si ještě výše červeno-bílou šálu s posvátným názvem West Ham. Vyfoukl cigaretový kouř a štít své oblíbené hospody spatřil přesně ve chvíli, kdy ji dokouřil. Stálo na něm *U Šedého chrta*, ale pro něj to byla prostě *Základna*. Tam měl přátele. Svou pravou rodinu a kořeny. V této hospodě sedával jeho otec s přáteli. Zde mu stále dokola vyprávěli o těch hajzlech z Millwalu, úhlavních nepřátelích West Hamu United. Na prknech této hospody se naučil nenávidět ještě dřív než číst a psát.

Pozdravil se s osazenstvem, které respektovalo zákon a kouřilo před vstupními dveřmi, a vešel dovnitř. Barman mu pokynul na pozdrav, a aniž by se na cokoli ptal, vzal širokou sklenici s logem dvou žlutých kladiv v purpurovém poli a načepoval mu pintu oblíbeného piva.

„Dík," řekl Oliver a sklenici vyprázdnil během několika loků. Byl to jeho pravidelný rituál, který přebral od otce, stejně jako on ho přebral od svého. Než mu barman podal druhou plnou sklenici, podíval se k místu, kde pravidelně sedávali. Na zadní lavici v rohu seděl David a mával mu na pozdrav. Oliver poděkoval barmanovi za čerstvě natočenou pintu a vydal se k příteli. Po několika krocích si všiml osoby u stolu, která do jeho hospody nepatřila. Seděla tam osamocená žena s hezkou tváří a krátce střiženými vlasy. Mikinu měla zapnutou až ke krku, ale podle toho, co viděl, pod ní stejně neměla co nabídnout. Všimla si jeho pozornosti a usmála se na něj. Oliver jí úsměv neopětoval. Na tohle neměl čas a ani náladu.

„Koho jsi našel?" zeptal se ještě předtím, než se posadil.

„Rozhodil jsem pár sítí," řekl David. „Pamatuješ si Tima?"

„Až moc dobře," prohlásil Oliver a vzpomněl si na velkého Tima a na to, jak se v mladých letech pravidelně prali během školních přestávek. Jeho rodina se musela ze severu Londýna přestěhovat na východ. To ale neznamenalo, že v Timově hrudníku přestane bít srdce fanouška Tottenhamu.

Přátelství nikdy nepřicházelo v úvahu.

Nyní však byl Tim jedním z posledních důstojníků rozpadající se EDL, Ligy na obranu Anglie. Organizace, kterou tak tak držela pohromadě averze a strach z extremistického islámu.

„Dal mi kontakt na jednoho člověka. Prý se jmenuje Connor."

„A to je všechno?“ zajímalo Olivera.

„Samozřejmě že ne. Kontaktoval jsem ho. Měl by přijít tak do deseti minut.“

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil hubený muž s brýlemi, ustupujícími vlasy a čtyřicítkou na krku. Rozhlédl se po lokále, jako by někoho hledal, a pak přešel k baru, kde si sedl na stoličku.

„To bude on. Dojdu pro něj.“

Oliver nijak neprotestoval.

„Connor?“ oslovil David hubeného muže.

Ten se na něj jen zmateně podíval a zeptal se: „Co prosím?“

„Jste Connor?“

„Ne.“

David se na okamžik dostal do rozpaků, ale po chvíli se otočil a došel zpět na místo.

„Není to on,“ vysvětlil jednoduše Oliverovi. Ten mu věnoval jen pohrdavý pohled. Než však mohl říct cokoli jedovatého, žena, kterou minul před pár minutami, odsunula židli a vstala. Ohnula se, aby ze země zvedla batoh, a Oliver tak mohl na chvíli ocenit její zadní partie. Potrhaný batoh si přehodila přes rameno, ale místo ke vstupním dveřím se vydala k nim. Oliver pozoroval, jak se přibližuje k jejich kóji. Měla příjemnou a svádivou chůzi polární lišky, ale jeho pozornost zaujalo něco jiného. Na levé ruce měla nasazenou černou rukavici. Nechápal proč. Dlouho se tím však nezabýval, protože si žena během chůze rozepnula mikinu. Pod ní měla černé tričko s nápisem LONSDALE, ale ona ji rozepnula jen tak, aby bylo čitelných pár písmen.

NSDA.

„David Taylor?“ zeptala se obou mužů.

„Co chcete?“

„Jsem Connor," představila se žena s tmavě hnědýma očima. „Psal jste mi."

David na krátkou dobu otevřel ústa v nechápavém výrazu, ale rychle je zavřel a pronesl: „Nečekal jsem ženu."

„To se mi stává pořád."

„Tohle je Oliver Smith."

Oliver se nepohnul a jen si ženu podezíravě prohlížel. Přesto se na něj usmála a kývla jeho směrem.

„Prosím, posaď se," vybídl ji David.

„Raději si sednu do uličky, když dovolíte," řekla a přisunula si ke kóji volnou židli.

Sám se posadil zády ke stěně.

Žena otevřela batoh a vyndala z něj plechovku, kterou postavila na stůl.

„Trochu zvláštní brát si s sebou do hospody pivo," promluvil konečně Oliver.

„To jen kdybych po cestě dostala žízeň," vysvětlila.

Oliverovi přišlo divné, proč plechovku vytahuje, ale na další zbytečnosti neměl čas. Nikdo už neměl čas.

„Prý se vyznáš v bombách."

„Co prosím?" zeptala se překvapeně a začala ohmatávat hrany stolu. „To si mě váš přítel asi s někým spletl."

„Ale vždyť," pravil zmateně David. „To číslo mi přece poslal Tim! A ten říkal, že se v tom vyznáš."

Connor na to nereagovala, pouze dál ohmatávala stůl a sahala pod něj.

„Co to děláš?" zeptal se David nechápavě.

„Hledám zespodu přilepené žvýkačky. Je to moje obsese," vysvětlila a zalovila v batohu, ze kterého vytáhla elektrické zařízení o velikosti mobilu. Oliverovi přišlo, že něco podobného viděl na letištích.

„Když dovolíš, Davide," řekla, a aniž by čekala na dovolení, nahnula se a zařízením mu projela kus od hrudníku. Pak se ohnula, a než mohl zaprotestovat, projela i jeho nohy včetně bot. Zařízení nevydalo žádný zvuk.

„Teď ty," řekla a natáhla zařízení k Oliverovi.

„Dej tu věc ode mě."

„Máš snad důvod, proč bych tě neměla zkontrolovat, Olivere? Máš u sebe mikrofon?" zeptala se nepřátelsky. „Tak máš?! Jsi práskač nebo snad policajt?!"

Oliver se zmateně podíval na Davida, ale ten měl na obličeji úplně stejně zmatený výraz jako on.

„Mluvím na tebe snad moc rychle?!" prohlásila tak hlasitě, že na sebe přilákala pozornost osazenstva hospody. „Naposledy. Máš u sebe mikrofon?"

„Nemám, ty krávo!" zasyčel.

„Tak ti nebude vadit, když si to ověřím, že?" Pak se otočila k Davidovi, jako by to byl její spojenec. Ten však neměl nejmenší tušení, co se děje.

„Posluž si!" řekl po chvíli Oliver a nechal se zkontrolovat. Zařízení ani nyní nevydalo žádný zvuk.

„Výborně. To bychom měli. Mobilní telefony jste doufám nechali doma."

Oba se na ni opět zmateně podívali.

„Vy jste si je vzali na schůzku s sebou?" řekla překvapeně. „Máte je alespoň ve Faradayových pouzdrech?"

Oba zůstali potichu.

„Nastavili jste je aspoň na letadlový režim?"

Ticho.

„Děláte si ze mě legraci? To nevíte, že se dají jednoduše vytrasovat a policajti z toho dokážou určit, že jste se sešli? To pak povede ke mně, až vás zmáčknou."

„Máme je vypnout?“ zeptal se David a uchopil telefon.

„Ne. Už je stejně pozdě. Chodíte sem často?“

David kývl a stejně jako jeho přítel cítil, že se jim situace vymyká z rukou a že velení přebírá tajemná žena.

„Denně,“ opáčil Oliver.

„Ok. Jsou tu kamery?“

„Jak to mám vědět?“

„Chodíte sem denně a tohle nevíte?“ vzdychla Connor. „Poprali jste se tu někdy?“

„Jo! Nikdy jsme tu neprohráli,“ řekl vychloubačně David.

„Byl z toho někdy kamerový záznam?“

Oba se zamysleli a odvětili: „Ne.“

„Tak mám svoji odpověď,“ podotkla tiše.

Pak za sebou uslyšela kroky, okamžitě si zapnula mikinu až ke krku a nasadila pohled usměvavé hloupé holky, když jí barman donesl sklenici piva. Počkala, až odejde, a krátce se rozhlédla po hospodě. „Máte se hodně co učit, pánové.“

Oliver chtěl něco říct, ale David ho předběhl: „Kdo jsi?“

„Jsem z National Action.“

To Olivera odzbrojilo. National Action. Černá vlajka, na které bylo velké bílé „A“ pročísnuté bílým bleskem ve stylu SS. Organizace, do níž se toužil dostat. Vždy marně. Její členové, kteří tvořili nejortodoxnější jádro londýnské neonacistické společnosti, měli jasně stanovená pravidla a přísný zákaz o organizaci mluvit. Elita, jež jako jediná pochopila, že Liga na obranu Anglie nemá šanci, když do svých řad začala přijímat i jiné rasy včetně Židů a negrů, kteří se chtěli zapojit do boje proti islámu.

Žena se ohnula a z batohu vylovila skleněný flakonek, na jehož dně bylo několik pilulek. Jednu zapila čerstvě doneseným pivem.

„Jen analgetika," vysvětlila. „Nechte mě hádat. Nedokážete sestrojit funkční bombu."

Oliver kývl. Jeho nepřátelství bylo pryč. Chtěl ženě, která byla vstupenkou mezi elitní neonacisty, říct úplně vše.

„Není se za co stydět." Její hlas s sebou nesl chápavý tón. „Není to zrovna jednoduché, a pokud nedostanete přesné školení, může se vám to hodně vymstít."

„Ty trénink máš?"

„Ano. Trénink, zkušenosti, a dokonce jsem zažila, jaké to je, když vám to bouchne pod rukama." Na důkaz zčásti odhrnula černou rukavici na levé ruce. Pod ní byly hluboké jizvy. „Učila jsem se v Texasu, kde jsem se dostala ke členům National Vanguard a National Socialist Movement. Učili mě vojenští veteráni, hlavně demoliční experti. Stačí to jako zkrácený životopis?"

David kýval navzdory tomu, že tyto neonacistické organizace neznal. Oliver však ano. Byl nadšený. Každý týden četl nová vydání jejich internetových zpravodajství, která v něm nevzbuzovala nic než frustraci a nenávist. Kritici to nazývali neonacistickou propagandou založenou na konspiračních teoriích, ale on věděl své. Byla to jediná pravdivá média. Židi si dali záležet na tom, aby se tyto organizace co nejrychleji ocitly na seznamech teroristických skupin a jejich členové se přes noc stali lovnou zvěří. Jejich chapadla byla všude a zadusila vše, co ohrožovalo plány na nový světový řád.

„Máte seznam toho, co jste sehnali?" zeptala se Connor.

„Ano," řekl David, zašátral v bundě a podal jí popsaný list papíru.

Connor ho rychle přečetla. „Zvládli jste sehnat všechno, až na to, že jste udělali malou chybu."

„Jakou?“

„Koupili jste špatné hnojivo. Máte moc malou koncentraci dusičnanu amonného.“

„Zatraceně!“ sykl Oliver.

„Tím se netrap,“ uklidňovala ho. „Ve volně dostupných hnojivech není. Židi nechtějí, aby bylo volně dostupné. To by si pak bombu mohl udělat každý.“

Oliver Smith chápavě pokýval hlavou.

„To napravím,“ pokračovala. „Máme s matkou květinářství. Objednám správné hnojivo. Jak silnou bombu chcete?“

„Chceme jich patnáct,“ řekl Oliver.

„Patnáct? Na co?“

„Uprchlická centra!“

„Proč? Vždy jsou skoro prázdná. Migranti ještě ani neprošli Evropou.“

„Nejde o ty krysy,“ namítl Oliver. „Chceme oddělat zrádce, kteří centra připravují!“

Connor projely hlavou myšlenky na sociální pracovníky, zdravotní sestry, lékaře a další dobrovolníky. Chvíli nad tím přemýšlela a pak s úsměvem sykla: „To se mi líbí.“

„Jak velké bomby budeme potřebovat?“ zeptal se David.

„Když mi dáte lokace, obejdu si je a sama to spočítám,“ nabídla se Connor. „To jste vyrobili sami? Nebo vám někdo pomohl?“

„Máme malou síť. Deset lidí a kontakty uvnitř.“

Connor uznale kývla, dopila poslední zbytek piva a vstala.

„Pojďte za mnou,“ řekla a vzala ze stolu svou plechovku. Oba se na ni nechápavě podívali, ale po chvíli vstali a šli za ní. Hodila barmanovi pětilibrovou bankovku a zamířila z hospody ven.

Venku pršelo.

Connor však kapky nevadily. Jako by takové mrholení za déšť ani nepovažovala. Sledovali ji, když vyrazila ulicí Pelly Road k westhamskému parku. Společně přešli silnici a prošli vstupní branou. Když míjeli dětské hřiště, Connor se zastavila u odpadkového koše a opatrně do něj vložila plechovku piva.

„Ty to nebudeš pít?" chtěl vědět David.

„Ne. To vážně nebudu. Pojďte."

Ušli asi padesát metrů, pak se Connor zastavila a otočila se.

„Co tu vlastně děláme?" zeptal se David podrážděně, když mu kapky vody sjížděly po holé hlavě na záda. Neodpověděla. Jen si sáhla do kapsy a vytáhla ovladač centrálního zamykání.

Zmáčkla tlačítko.

Ozvala se ohlušující rána a zvuk roztrženého plechu. David v úleku padl na záda a s otevřenými ústy hleděl do míst, kde ještě před chvílí stál odpadkový koš. Nyní na jeho místě byla jen doutnající tráva a ohořelé odpadky se snášely k zemi jako první londýnský sníh.

„Mohla jsi nás zabít!" zakřičel David ze země, zatímco Oliver jen s otevřenými ústy hleděl na kusy plechu, které dopadly pár metrů od jeho nohou.

„Mohla jsem vás zabít, kdykoli jsem chtěla," řekla ještě chladněji. „Kdyby jeden z vás měl mikrák, byli byste oba mrtví. Kdybych měla jen špetku podezření, že pracujete pro ty svině, byli byste mrtví. Kdyby jen jeden z vás měl tmavší držku nebo delší frňák, než by se mi líbilo, byli byste mrtví!"

David na ni ze země hleděl a viděl ji nyní zcela jinak. Ona nežertovala. Opravdu by je zabila. Byla šílená.

„Nalijme si čistého vína. Já mám zkušenosti. Jsem profesionálka a vím, jak tohle všechno funguje. Vy jste jen banda

amatérů, kteří nemají základní povědomí o tom, jak tohle provést. Vsadím se o cokoli, že si schováváte zbraně u sebe doma, nešifrujete si internetové konverzace, a kdyby se někdo dostal k vašim počítačům, jdete okamžitě do basy."

David se zvedal ze země, ale bál se na ni pohlédnout. Cítil svíravý pocit, protože věděl, co tím chtěla demonstrovat. Kdyby teď vycouval, určitě by ho zabila. Oliver jeho obavy nesdílel. Nadšeně hleděl na následky výbuchu a představoval si roztrhaná těla zrádců.

„Kdo z vás má větší byt?" zeptala se Connor.

„Co... cože? Proč?" nechápal David.

„Já," řekl Oliver.

„Bydlíš sám?"

„Samozřejmě."

„Takže se sejdeme u tebe," oznámila mu Connor. „První, co musíme udělat, je zabezpečit vaši komunikaci. Má někdo z vás nebo vašich lidí zkušenosti se šifrovanou komunikací?"

Oba zakroutili hlavou.

„Dobře. Takže tím začneme. Naučím vás to. Na zítřek svolejte všechny svoje lidi a ať si přinesou počítače. Nejdříve se zbavíme všech hloupých konverzací, které by nás mohly ohrozit, a pak všeho dalšího, co by nás dostalo na zbytek života do vězení. Je to jasné?"

„Ano," přitakal Oliver rozhodně.

„Ano," řekl David s těžkým vědomím, že už není cesty zpět.

David Taylor nesl svůj starý notebook a odpočítával čísla nízkých domů východního Londýna. Oblékl se do dlouhých kalhot a obyčejné mikiny bez potisku. Bylo mu nepříjemné, že si nemůže na schůzku vzít oblíbené oblečení, které se

mu stalo uniformou, ale ta ženská zakázala nosit bombery, a dokonce i černé kanady. Jeho jediné boty. Musel si proto ještě to ráno koupit obyčejné tenisky, jež nesnášel, protože mu nechránily kotníky.

David prošel brankou několikapatrového domu a zastavil se před zelenými dveřmi. Jediný pohled na zvonek prozradil, že v domě bydlí zhruba dvacet lidí. Rychle mezi změtí jmen našel to svého přítele, které bylo napsáno rozpíjejícím se modrým inkoustem. Zazvonil třikrát po sobě a o chvíli později se ozvalo zapípání a cvaknutí otevřeného zámku. David rychle vyběhl do druhého patra a zabušil na dveře bytu, který si Oliver pronajímal už téměř deset let a který ho stál většinu měsíčních příjmů. Dveře se otevřely a škvírou ve dveřích na něj hleděl mladík, jemuž nemohlo být více než osmnáct let. Měl tupý výraz a čerstvě poškrábanou lebku od holicího strojku. Davidovi bylo jasné, že si před důležitou schůzkou narychlo oholil hlavu, snad aby nikdo nepochyboval o tom, že mezi ně opravdu patří.

„Ahoj Davide," pozdravil silného muže, který měl ve skupině mnohem vyšší postavení než on.

„Nazdar," odsekl David a zatlačil do dveří, až mladíka odstrčily. Bylo to malé, ale přesto dominantní gesto, jež jasně říkalo, že ani nyní se hranice jejich vztahu nezmění. Mladík byl jen ocas. Žádný přítel. Přátelství si musel zasloužit.

„Kde je Oliver?"

„V kuchyni."

David vstoupil do obývacího pokoje, který vypadal úplně jinak, než si ho pamatoval. Uprostřed stál velký jídelní stůl z kuchyně a na něm byla položená jejich neodpálená nálož. Ve všech koutech obývacího pokoje viděl známé tváře. Krátce pozdravil a jeho na oplátku pozdravilo šest mužů

s vyholenými hlavami a obličeji, které už dávno zapomněly, jak se smát. David je rychle spočítal a věděl, že přišel poslední.

„Co tu provádíte?“ zeptal se, když viděl, že do obývacího pokoje z bytu nanosili snad vše, co mohlo sloužit jako improvizovaný stolek.

„Chystáme se na první lekci šifrované komunikace,“ řekla Connor, která vyšla z kuchyně. Držela v ruce kysele vonící kávu a kývnutím ho pozdravila. Její středně vysoká postava vypadala mezi nebezpečnými muži nepatřičně a zranitelně. On však věděl, co dokáže. Oliver jen o okamžik později dorazil také a David si kladl otázku, jestli spolu ti dva spali.

„Jsme tu všichni?“ zajímala se.

„Ano,“ řekl Oliver.

„Výborně,“ sykla, vytáhla z kapsy pilulku a kávou ji zapila. „Všichni jste přinesli to, co jsem po vás chtěla?“

Nikdo jí neodpověděl. David cítil ve vzduchu nepřátelství. Nedivil se. Jejich přátelé nebyli muži, kteří by si nechali rozkazovat od ženy. Dva měli historii spojenou s domácím násilím a jeden byl dříve odsouzen za znásilnění.

„Olivere,“ oslovil ho vysoký muž s potetovanými prsty, na kterých stálo 1488. „To ti teď velí tahle nána?“

Oliverovi naběhla žíla na hlavě. David to už jednou viděl. Bylo to před lety, když dlouholetý kamarád zpochybnil jeho autoritu. Ve čtyřech museli Olivera odtrhnout od bezvládného těla, jinak by ho ukopal k smrti.

„Tak zaprvé,“ procedil skrze zuby Oliver, „je to můj plán, takže tu velím já. Zadruhé tahle nána je z National Action. Ona je elita. Ty jsi vedle ní ubohej červ!“

Muž na Olivera hleděl s otevřenými ústy a jeho obličej začal bělat, jak se tělo připravovalo na fyzickou konfrontaci.

Ztratit před ostatními tvář bylo horší než si nechat vyrazit všechny zuby.

„Jestli se porvete," řekla chladně Connor, „tak na vás sousedi do minuty zavolají policajty a všechny nás zavřou."

V nastalém tichu začal slabý hlásek racionality pronikat tvrdými lebkami a tlumit primitivní emoce. Muži na sebe ještě chvíli hleděli, ale do jejich obličejů se vracela barva. David vydechl a hledal místo, kam by se posadil. Nakonec si sedl na svěšený boxovací pytel a počítač položil na starou komodu.

„První pravidlo pro všechny zní: nikdy si nenechávejte jakékoli usvědčující materiály u sebe doma," pokračovala Connor. „Je to jasné? První, co dnes uděláme, až tady skončíme, bude, že všechno zavezeme na bezpečné místo. Pronajala jsem garáž pod falešným jménem a tam je uskladníme. To samé platí o zbraních. Má u sebe někdo zbraň?"

Několik mužů kývlo, jen ten, který před chvílí vyzval Olivera, se tvářil podezíravě.

„No tak. Nestyďte se. Kdybyste chodili beze zbraní, tak byste mě urazili."

Několik vytáhlo z kapes boxery, nože a teleskopické obušky. Dominantní mezi nimi byl dlouhý lovecký nůž, který z batohu vytáhl vysoký muž s potetovanými prsty a položil ho na stůl vedle bomby. Oliver přešel ke skříni a ze zásuvky vyndal střelnou zbraň. Byla to malá pistole, která prošla rukama mnoha lidí a použili ji při několika trestných činech, než za tři a půl tisíce liber skončila u Olivera Smithe.

„Můžu se na ni podívat, Olivere?" pronesla Connor se zájmem.

Oliver jí zbraň podal. Connor zkušeně vytáhla zásobník a zkontrolovala, zdali není ještě jeden náboj v komoře. Párkrát se závěrem zatahala a pak se zeptala: „Staráš se o ni dobře?"

Oliver jen kývl a hleděl, jak žena obratně rozebírá pistoli a součástky pokládá na jídelní stůl. Hleděl na její prsty. Neříkal nic, ale obával se, že zbraň bez její pomoci už nebude schopen složit zpět. Nikdy z ní nevystřelil a o údržbě toho moc nevěděl.

„Střelné zbraně taky nesmíte mít u sebe doma," poznamenala Connor, když poslední součástku položila na stůl. „Ani schované na bezpečných místech. To je cesta do pekel."

„Proč?" chtěl vědět jeden z mužů.

„Protože se každý rok stane, že nelegálně drženou zbraň najde někdo z rodiny a ohlásí to policii. Tímhle způsobem jsme přišli o člena, kterému babička našla v gauči upilovanou brokovnici."

Několik mužů včetně Davida se rozesmálo.

Když se smích pomalu vytratil, Connor se letmo podívala na hodinky. Bylo za patnáct minut jedenáct.

„Ok. Máme docela dobrý čas. Máte s sebou adresy uprchlických center?"

Jeden z mužů kývl a otevřel zaprášený notebook. Otočil malou obrazovku směrem do obýváku a procházel jednotlivými slidy powerpointové prezentace.

„Dobrá práce," řekla Connor a muž se usmál. Nepamatoval si, kdy ho naposledy někdo pochválil.

„Budeme ale potřebovat něco většího. Máte mapu Londýna?"

„Proč?"

„Adresy a fotky jsou fajn. Ale mapa je lepší kvůli logistice a plánování."

Oliver vytáhl velkou mapu Londýna a podal ji Connor. Ta ji rozbalila a položila na stůl, přes nálož, několik chladných zbraní a rozdělanou pistoli.

„Dobře. Takže kde je váš první cíl?“ zeptala se a připravila si červenou fixu, zatímco jí muž diktoval adresu.

Oliver byl nadšený. Jeho boj brzy započne. Konečně se jako křižák postaví sionistické chobotnici a bude utínat hezky jedno chapadlo po druhém.

„Venku se něco děje,“ oznámil z kuchyně mladík se špatně vyholenou hlavou.

„Co?“ ozvalo se současně několik nervózních hlasů.

„Jenom klid,“ řekl Oliver a došel k oknu, aby se podíval ven na ulici. „Nic nevidím,“ promluvil po chvíli.

„Venku je strašný klid,“ podotkl chlapec.

„Aby ne,“ řekla Connor. „Vždyť je pondělí. V jedenáct jsou všichni buď v práci, nebo ve škole.“

„To jo, ale…“

„Co ale? Dával jsi vůbec pozor na cokoli z toho, co jsem zde říkala?“

Nezmohl se na nic víc než se provinile podívat do podlahy.

„Co kdybys udělal aspoň něco užitečného a připravil mi další kafe? Zvládneš to?“ zeptala se Connor.

Chlapec otevřel pusu, ale Oliver se na něj přísně podíval, a proto nic neřekl. Nechtěl bývalého, stále nebezpečného boxera konfrontovat, a proto si nechal pro sebe, že dlouho neviděl žádný autobus přijet k frekventované zastávce. Místo toho sklopil zrak a vydal se do kuchyně.

Connor se podívala na hodinky. „Máme za deset minut jedenáct. Kde je vlastně koupelna?“

„Hned za rohem,“ odpověděl Oliver.

„Odskočím si. Vy zatím zakreslete do mapy další adres…“

Zbytek nedořekla.

Její poslední slovo přerušil zděšený výkřik, který zanikl stejně rychle, jako se ozval. Přišel z vnější chodby a dřevěné

vstupní dveře ho ztlumily. Oliver v něm okamžitě rozpoznal hlas své sousedky. Nerudné a pomlouvačné čarodějnice.

Něco bylo špatně.

Všichni to cítili.

Connor hleděla ke vstupním dveřím. Tiše něco zaklela a pak udělala několik rychlých kroků ke svému batohu.

„Co se děje?“ zeptal se David a v jeho hlase zněly obavy.

„Potřebuji od vás něco vědět,“ řekla Connor rychle a z batohu vytáhla několik fotografií.

„Hej! Podívejte se na mě! Všichni!“ křikla na muže, kteří dál nervózně hleděli na vstupní dveře.

„Viděli jste někdy něco takového?! Nebo cokoli podobného?!“

Oliverovi trvalo chvíli, než zaměřil pozornost. Prohlédl si podivné symboly spojující se do prazvláštních vláken.

Nikdy nic takového neviděl.

„Viděli jste to někdy?! Setkali jste se s někým, kdo by měl něco podobného?!“ ptala se překotně Connor a ukazovala jim další a další. „Nějaká kniha nebo tetování? Neslyšeli jste někdy výraz *poslední katarze*?!“

„Co to je?“ zeptal se Oliver.

„Odpovězte!“ zakřičela nervózně Connor, až jí přeskočil hlas.

„Ne,“ řekl Oliver.

Pak se ozvala rána a vstupní dveře vyletěly z pantů.

Ozbrojení muži v šedých taktických uniformách vběhli do bytu a skrze zakryté tváře se představili: „Policie! Všichni na zem!“

Zamrzli. Až na Olivera. On věděl, že lžou. Věděl, co jsou zač...

Tajná židovská armáda.

Odhalili je. Zajmou ho. A bez soudu je popraví. Instinktivně hledal pistoli. Ta ale byla pod velkou mapou, bez nábojů, a navíc rozebraná. Neměl šanci. Věděl však jedno. Zemře. Ale ne bez boje. Neměl co ztratit. S vytím se vrhl ke stolu, kde pod mapou ležel dlouhý lovecký nůž. Už měl ruku pod ní, když Connor kopla do stolu a převrátila ho. V jediném okamžiku bomba, nůž i veškeré další zbraně skončily hluboko pod gaučem, zcela mimo jeho dosah. Oliver chtěl zařvat, ale člen sionistického komanda ho pažbou zbraně udeřil do brady a on bezvládně padl k zemi.

Nechtěl se vzdát.

Chtěl zemřít v boji.

Rána do brady mu však škubla s lebkou a mozek se opřel o lebeční stěnu. Znal ten pocit. Pamatoval si ho z ringu, když ho soupeř poprvé poslal k zemi. I tenkrát chtěl bojovat dál a soupeře zabít, ale jeho tělo pozřela nesmlouvavá paralýza.

David Taylor zůstal zmrazeně sedět na boxovacím pytli a tupě hleděl na scenérii okolo sebe. Svět mu najednou přišel jako zpomalený film, ve kterém jeho nejlepší přítel s dunivou ranou padl k zemi, zatím Connor křičela „okej, okej" a vrhla se s nataženýma rukama na podlahu.

Barvy zasahujícího komanda znal, bylo to CTSFO, policejní protiteroristická jednotka vytvořená v britském království speciálně pro letní olympiádu v roce 2012. Pamatoval si ten rok až moc dobře. Anglie prohrála ve fotbalovém čtvrtfinále s Jižní Koreou. Neuvěřitelná potupa, která byla i po třech letech čerstvou jizvou, na niž neexistovala nit, jež by ji byla schopna zacelit.

Několik neonacistů se rychle postavilo. Pokusili se o útěk, ale nezdolali ani pár metrů a zastavila je systematická a chirurgická surovost.

◆

Policejní zásah netrval ani pět minut. Šedé uniformy vycházely z domu a co nejkratší cestou vedly zadržené muže k policejním dodávkám. Všichni zadržení měli černé pytle přes hlavu, a proto nemohli ocenit davy lidí, kteří je mobily nadšeně natáčeli zpoza policejních zátarasů.

Za rohem sousedního domu stál superintendant protiteroristického oddělení Nového Scotland Yardu William Smallwood a společně s velitelem speciální jednotky sledovali konec zásahu.

„Tu ženskou doveďte rovnou do mého auta," zašeptal jednomu ze zakuklených důstojníků taktické jednotky. Ten jen kývl a rychlým krokem došel ke dvěma kolegům. Několik krátkých vět stačilo, aby bez diskuzí změnili směr a odvedli ji za roh.

„Pány rovnou do vazby a technici ať v bytě zajistí i poslední špendlík." Smallwood zahodil zbytek cigarety do trávy. „Uvidíme se na stanici," doplnil a odešel ke svému autu, za jehož zadními dveřmi zrovna zmizela ženská silueta. Členové komanda zůstali u vozu, než superintendant dorazil.

„Dovnitř, pánové," pronesl prostě a dva muži se usadili na zadní sedadlo tak, aby byla žena mezi nimi. Smallwood si sedl na místo řidiče a zarecitoval *caution*. Věty, které měl každý britský policista zafixované v paměti, aby je mohl odříkat každému, koho zatýkal.

„Nemusíte nic říkat," začal. „Pokud ale při výslechu nezmíníte něco, na co se pak budete u soudu spoléhat, může to poškodit vaši obhajobu. Cokoli řeknete, může být použito jako důkaz."

„Velmi vtipné!" ozval se zevnitř černého pytle ženský hlas. „Jste fakt kreténi, věděli jste to?!"

„Ticho tam vzadu. Využijte svého práva nevypovídat!“ zakřičel přes rameno superintendant Smallwood a pak se zasmál.

„Můžete mi už sakra sundat ten pytel z hlavy? Měla jsem nejhorší kafe na světě a v tom pytli cítím vlastní dech.“

Policejní šéf kývl a nastartoval. Jeden z jeho mužů rozvázal tkaničky pytle a sundal ho ženě z hlavy, zatímco druhý jí rozepnul pouta.

„Dobrá práce, inspektorko Ainsleyová,“ poznamenal Smallwood a podíval se na svou dávnou žačku, jejíž hnědé oči ho ve zpětném zrcátku nenávistně propichovaly.

„Měla jsem ještě pět minut!“ řekla rozezleně. „Šla jsem si zrovna lehnout do vany!“

„Plán se změnil, Elizabeth. Překvapila nás starší dáma,“ vysvětlil.

Elizabeth Ainsleyová, inspektorka protiteroristického oddělení, konečně vydechla a s odlivem adrenalinu se jí vrátila bolest fantomového malíčku.

„Potřebuju batoh. Mám tam prášky.“

„Vezmeš si ho na stanici mezi důkazním materiálem.“

„Obstojí to?“ zeptala se.

„Myslíš před soudem? Nepochybuji o tom,“ ujistil ji Smallwood. „Nahrávky jsou perfektní a ti idioti opravdu donesli všechno na jedno místo.“

„Takže jsem vyhrála.“

„Já se s tebou nikdy nevsadil.“

„Stejnak jsem vyhrála,“ řekla Elizabeth, ale nadšeně nevypadala.

Superintendant si toho všiml a doplnil: „Mimochodem, už jsem zařídil, aby si to vzala státní zástupkyně Ackermannová. Ta tyhle typy zbožňuje.“

Elizabeth to ale na náladě nepřidalo.

„Proč ten smutný pohled?“ zeptal se.

„Nic, jen přemýšlím,“ opáčila a snažila se zakrýt to, že doufala, že se někdo z nich setkal s tajemnými symboly, které ji poslední měsíce pronásledovaly. Od doby, co se vrátila z Hongkongu.

3. kapitola

Bolest

Světelné výboje narážely do jeho očí a spalovaly mu sítnici. Toužil mrknout, ale jeho víčka se nezavřela, ani když je o to prosil. Přesto byl vděčný. Bolest, kterou nyní cítil, nebyla ničím ve srovnáním s tím, co prožil.

Desítky doktorů v bílých pláštích po dlouhých diskuzích konečně přišly s nápadem ho svázat. Jeho levá ruka nebyla šťastná. Bojovala o každý centimetr svobody, ale i ona nakonec podlehla.

Objevil se další záblesk a jeho víčka opět nezareagovala. Cítil sucho vlastních očí a počítal vteřiny, než se ozve tichý budík a sestřička mu je opět zvlhčí očními kapkami.

Vítal jejich slanou chuť.

Po dlouhých minutách po ní prahl.

Záblesk vykouzlil další z desítek paobrazů na jeho už tak ztrápené sítnici. Tentokrát však světlo vycházelo z výkonného fotoaparátu, kterým si ho fotil policejní technik. Nedokázal určit, jaké části těla ho zajímají, protože neotočil hlavou ani nezahýbal očima.

Vězeň v cele vlastního těla, přikován okovy paralýzy.

Fotograf udělal mnoho snímků. Musel se zajímat o symboly, které mu způsobil černý oheň a pouta, v nichž zůstal. Z těch pramenila pravá hrůza.

Uvítal to.

Mezi tucty bílých plášťů nebyl démon, kterému měl předat poselství, ale pokud se fotografie dostanou ven, možná si pro ně přijde sám.

Fotoaparát konečně ustal a zdravotní sestry dokončily svou práci. Převazovaly jeho rány a on cítil jejich dobrotu. Litoval jejich duše, jelikož věděl, jaký mají osud. Byly odsouzeny navěky trpět v pekelných plamenech, jako všichni ostatní bezvěrci.

„Řekl něco, doktore?" zeptala se žena v policejní uniformě, jejíž insignie nedokázal rozeznat.

„Vůbec nic," odpověděl muž, jehož hlas překypoval zkušenostmi.

„Co mu vlastně je? Mrtvice?"

„Mrtvice ne. Zřejmě nějaká disociativní porucha. Ale zatím si nejsme zcela jistí."

„To znamená přesně co?"

„Jeho levá ruka," vysvětlil. „Například při disociativním stuporu člověk nereaguje na okolí a jeho motorické reakce jsou značně omezené. Zatímco většina pacientova těla tomu odpovídá, ruka jako by žila vlastním životem."

„A ta zranění?"

„Udělala mu je jeho ruka. Ale proč? To nemám nejmenší ponětí."

Cítil, jak žena v policejní uniformě přechází místnost a nahýbá se k jeho obličeji. Vnímal její vůni. Příjemný pach zdravé ženy, ve kterém cítil zubní pastu a lehký parfém.

„Slyšíte mě?“ zeptala se policistka. „Moje jméno je Athéna Anastasová. Jste ve Všeobecné vojenské nemocnici v Athénách. Mohl byste mi říct své jméno?“

„Ismail al-Mashi,“ odpověděl. „Šáhid Dabbat al-Arḍ. A její služebník.“ Věděl však, že jeho odpověď nikdy neopustí hranice mysli a nepřejde přes paralyzované rty.

Inspektorka Elizabeth Ainsleyová toužila po několika věcech. Koupeli, ginu a posteli. Ze všeho nejvíce však toužila po batohu a práškách v něm. Nervózně přecházela po své kanceláři a její oči stále těkaly mezi prosklenými dveřmi a vysokým zrcadlem, které stálo mezi dvěma zakódovanými kartotékami. Od policejního zásahu utekly dvě hodiny, ale batoh se k ní stále nedostal. Za normálních okolností by si pro něj do skladu policejních důkazů došla sama, ale čekala na korunní prokurátorku Sarah Ackermannovou. Ta neměla zrovna pověst smířlivé ženy, a proto si ji Elizabeth nedovolila nechat čekat ani po půlhodinovém zpoždění.

Hleděla skrze prosklené dveře do malého open spacu, kde sídlil její analytický tým. Její uši a oči v oceánech elektronických dat, neustále vyhodnocující potenciální hrozby. Analytici hleděli do obrazovek a vyhýbali se jejímu pohledu. Věděli, že má silné bolesti. Fantomová bolest malíčku za několik posledních měsíců přešla z mučivé na agonickou a Elizabeth ji přestala zvládat. Ze začátku nabídku lékaře na silnější analgetika odmítla, ale po týdnu probdělých a probrečených nocí začala měnit názor. Nikomu však neřekla, že po třech dnech zoufalství, ve chvíli nejhlubší deprese, naťukala kód k trezoru a vytáhla z něj služební zbraň. Až chladný kov pistole zapudil myšlenky na sebevraždu a ona konečně přistoupila na silnější analgetika.

Nyní ale byla mimo její dosah.

A neutuchající křeč se táhla od neexistujícího malíčku až k lokti s takovou intenzitou, že se jí levá ruka neovladatelně chvěla a občas se nepříjemně zatnula. Už nemohla čekat.

Elizabeth zatáhla žaluzie a přešla k vysokému zrcadlu. Z levé ruky si sundala černou rukavici a odhalila pavučinu mělkých a hlubokých jizev. Věděla, že se nemá za co stydět, ale zmrzačené předloktí nebylo něčím, čím by se chtěla chlubit. Ze zvyku si promnula dlaň a pokusila se nahmatat prst, který neustále cítila, přestože už deset let neexistoval.

Levou ruku schovala za rám zrcadla, aby na ni neviděla, a pravou umístila před zrcadlo. Pohlédla na zrcadlový odraz své pravé ruky, který v zrcadle vytvářel iluzi levé bez jizev a s malíčkem na místě. Jediný pohled stačil, aby bolest o krok ustoupila. Elizabeth zatnula obě ruce v pěst a poté je rychle uvolnila. Toto opakovala několikrát a přitom se soustředila na odraz svého malíčku. Pohled na to, jak se v zrcadle z její dlaně zvedá, stačil k tomu, aby se křeč lehce uvolnila.

Elizabeth terapii prováděla již několik týdnů, ale stále ji fascinovala. Vědomě obelhávala vlastní mozek, který to bez jediného protestu akceptoval.

Nechápala to.

Věděla, že je to jen iluze, ale to na její mozek nebo nějakou odvrácenou stranu vědomí nemělo vliv. Na jednu stranu byla ráda, že bolest ustupuje. Na druhou ji to děsilo. Pokaždé když takto začala přemýšlet, ji paměť zavedla o několik měsíců zpět.

Do Hongkongu.

Do neutuchajícího deště.

Do oka bouře, která ji skoro zabila. A k tajemnému muži, který si říkal Thomas Metzinger. Jeho šedé oči ji budily ze

spaní stejně jako předmluva té zpropadené knihy s nesmyslnými symboly, jež se staly její obsesí.

Ozvalo se zaklepání.

Elizabeth rychle sáhla pro rukavici a navlékla si ji na levou ruku.

„Vstupte."

„Omlouvám se za zpoždění," řekla kysele korunní prokurátorka Sarah Ackermannová a rovnou se posadila do křesla. Elizabeth hleděla na energicky vyhlížející ženu středního věku, která právě vytahovala z drahé tašky malý ultrabook. Ackermannová měla auru neustále spěchající ženy, což ještě více podtrhoval její kostýmek sportovního střihu.

„Inspektorko Ainsleyová," začala prokurátorka. „Jsou zde konkrétní problémy, které musíme vyřešit."

Elizabeth znala proces dobře a věděla, čeho se bude rozhovor týkat. Legálnosti zásahu.

„Vezměme to od začátku. Jak jste se svým analytickým oddělením přišla na hrozbu tohoto plánovaného teroristického útoku?"

„Nestandardně," přiznala Elizabeth na rovinu.

„To mi zní jako nelegálně."

„Konkrétně pomocí softwaru, který není prozatím schválený," upřesnila.

„To budete muset rozvést, inspektorko."

„Je to prototyp, který jsem popsala ve své disertační práci," vysvětlila Elizabeth. „Algoritmus na zpracování sentiment analýzy přirozeného jazyka, přičemž..."

Ackermannová však zvedla ruku a řekla: „Můj počítač umí jen jednoduchou angličtinu, inspektorko."

„Pardon, madam. Podle mé teorie jsou teroristické útoky subjektivně chápány jako morální povinnost. Frustrovaný

člověk je vidí jako jedinou možnost v nespravedlivém a úchylném světě, který útočí na posvátné hodnoty. A ty hodlá bránit za jakoukoli cenu. Pokud se takový člověk chystá k útoku, tak o tom začne mluvit víc a víc. A pokud algoritmus vyhodnotí, že jsou jeho nenávistné komentáře doplněny slovy jako *morálka, povinnost, jediné východisko* a tak dále, upozorní mě na něj."

„Neschválený," zopakovala prokurátorka klíčové slovo.

„Neschválený," souhlasila Elizabeth.

„Pracují s ním vaši lidé?"

„Ne. Ani o něm nevědí. Běží jenom na mém soukromém počítači."

„Jste si vědoma toho, že právní systém nemůže schvalovat nezákonné praktiky, ani když vedou k pozitivním výsledkům, že? Inspektorko."

Elizabeth kývla a promnula si levou ruku, do které se vracela silná křeč. „Samozřejmě, madam. Tento software testuji jenom na veřejných datech. V žádném případě nebyl použit úmyslně nebo s konkrétním cílem. Jen analýza dat pro mou vlastní disertaci, která omylem vyhodila zajímavý podnět."

Sarah Ackermannová si udělala několik poznámek a zeptala se: „Co bylo dál?"

„Předala jsem podnět svému týmu k prověření. Konkrétně Paulu Newmanovi, který v mém týmu začíná. Chtěla jsem, aby se na tom zaškolil. Prošel profily, stránky a spoustu nezašifrované internetové komunikace. A pak už to začalo narůstat a narůstat," řekla Elizabeth. „Neuběhla ani hodina a už jsem měla hovor s naším informátorem."

„Jeho jméno?"

„Timothy Carter. Jeden z vysoce postavených a uznávaných ultranacionalistů. Je dobře známý napříč jednotlivými

pravicovými organizacemi, včetně neonacistického spektra. Stal se informátorem před dvěma lety, kdy mu hrozilo vězení. Upozornil na to, že dotyčná skupina se snaží sestrojit bombu a hledají někoho, kdo jim v tom pomůže."

„Chápu to správně, že jste o nich předtím vůbec nevěděli?"

„Ne," přiznala Elizabeth. „Není možné mít nad všemi podezřelými dohled čtyřiadvacet hodin denně a sedm dní v týdnu. Nemůžeme sledovat každého fotbalového chuligána."

Ozvalo se zaklepání na prosklené dveře, dovnitř vstoupil superintendant William Smallwood a v ruce třímal Elizabethin batoh.

„Pardon, že ruším. Donesl jsem inspektorce něco z jejích osobních věcí."

„Prosím, Williame," pronesla Ackermannová lehce otráveně. Smallwood rychle předal své žačce batoh a zase zmizel za prosklenými dveřmi. Elizabeth se snažila, jak mohla, aby po batohu nechňapla moc horlivě. Nechtěla však před korunní prokurátorkou vypadat jako feťačka, a proto ho položila vedle stolu. Přestože bolest s každou minutou narůstala a její mozek se nesmlouvavě dožadoval dávky.

„Mohla byste popsat zásah, inspektorko?"

„Samozřejmě," předstírala klid Elizabeth. „Okamžitě jsme nasadili na jejich sledování tři policejní týmy a já jsem kontaktovala pyrotechniky a informátora. Vymyslela jsem plán, ve kterém náš informátor doporučí člověka jménem Connor, který má s bombami a jejich výrobou zkušenosti."

„Tohle nechápu," řekla Ackermannová. „Proč jste mezi ně pronikla zrovna vy?"

„Člověka jménem Connor měl hrát jeden z pyrotechniků, který se k tomu dobrovolně přihlásil. Dokonce si pro případ,

že mu nebudou věřit, sestrojil miniaturní nálož. Na místo setkání jsem ho doprovázela a dávala mu školení ohledně ultranacionalistických buněk a jejich sdílených konspirací. Školila jsem ho několik hodin, ale bohužel...," odmlčela se Elizabeth. „Řekněme, že jeho expertiza spočívá v něčem jiném. Nedokázal si to zapamatovat a neuměl by to prodat. Proto jsem v klíčovou chvíli šla sama."

Sarah Ackermannová konečně dopsala a zeptala se: „Jste specialistkou na neonacismus, inspektorko?"

„Jsem specialistkou na extremismus obecně," poznamenala Elizabeth. „Extremismus v jakékoli formě sdílí podobné rysy napříč radikálními skupinami, a abyste vytvořila teroristu, potřebujete mix několika faktorů. Frustraci, touhu po signifikanci, síť podobně smýšlejících lidí a samozřejmě narativ. To jest příběh, který tomu všemu dává smysl a cíl."

„Jaký byl jejich?"

„Bílá genocida."

To slovo v prokurátorce vyvolalo okamžitou reakci. Přestala si zapisovat do ultrabooku a podívala se na Elizabeth. „Co prosím?"

„Je to neonacistická konspirační teorie. Vychází z pseudohistorie a ve zkratce mluví o tom, že existuje tajná židovská vláda, která ze stínů vládne světu. Je to komplexní narativ, ve kterém najdete snad všechno od skryté sterilizace v lécích a potravinách přes unášení a vraždění bílých dětí až po podporování masové migrace s cílem postupně nahradit a vyhladit bílou rasu."

„Větší kravinu jsem v životě neslyšela."

„Stačí se podívat na analýzy klíčových slov, která neonacisté používají," řekla Elizabeth. „Především jsou to ta jako *nový světový řád*, *rasová válka* nebo již zmíněná *bílá genocida*."

„Co používají džihádisté? Islámský stát?“ zeptala se Ackermannová.

„V současné době? Analýzy ukázaly slova jako *chalífát*, *křížová výprava*, *džihád*, přirozeně. Ale nejčastěji je to *apokalypsa*, *soudný den* či *konec světa*.“

Korunní prokurátorka kývla a pak se vrátila ke svému případu. Elizabeth dalších čtyřicet minut detailně popisovala posloupnost událostí, které začínaly v taverně *U Šedého chrta* a končily zásahem speciální policejní jednotky. Bolest po celou dobu narůstala a ona se v nestřežených chvílích dívala na batoh.

„Děje se něco, inspektorko?“

„Pardon, budu muset k soudu?“

„Ne,“ odvětila Ackermannová. „Dohodli jsme se, že vaše identita zůstane utajena. Bude sdělena jen soudci a pouze na jeho vyžádání. Oficiální verze, se kterou soud bude pracovat, zní, že žena jménem Connor má dvojí občanství a byla odeslána do Spojených států, kde bude souzena v jiném procesu. Už teď vám mohu říct, že v Texasu ji shledají vinnou za domácí terorismus a dostane doživotí bez možnosti propuštění.“

„Děkuji.“

„Ještě budu chtít další detaily, až začneme připravovat obžalobu, ale tohle mi prozatím stačí. Moc děkuji za spolupráci.“ Prokurátorka vstala a měla se k odchodu.

Elizabeth si s ní potřásla rukou a řekla: „Nebuďte na ně mírná, madam.“

„To nemám v povaze. Navíc jsem přesvědčena, že tomuto případu budu věnovat zvláštní péči.“

„Chápu. Domácí terorismus má velkou mediální pozornost.“

„To není ten důvod," podotkla Ackermannová mezi dveřmi. „Nicolas Winton mou babičku v třicátém devátém dovezl do Anglie a zachránil ji před nacistickým režimem."

„Aha," řekla jen Elizabeth, když jí došlo, že se mužům ve vazební cele dostane zvláštní pozornosti a její neschválený software nebude problém. Počkala, až se za prokurátorkou zavřou dveře, a poté se vrhla k batohu. Horlivě ho otevřela, vytáhla flakonek a vzala si dvojitou dávku. Pak si všimla něčeho, z čeho se jí na okamžik zastavil dech.

Jedna z fotografií chyběla.

4. kapitola

Lekce

Skrze polstrování ochranné přilby nebylo slyšet prakticky nic a kovová mřížka, která chránila její obličej, ještě umocňovala adrenalinem navozené tunelové vidění. Pevně sevřela měkčenou tréninkovou tyč a snažila se najít rytmus, který by se vyrovnal rytmu soupeře. Ten měl na své straně veškeré výhody.

Byl vyšší.

Těžší

Silnější.

V mnohem lepší kondici a o deset let mladší než Elizabeth.

Sledovala ho bez jediného mrknutí a zapomínala kontrolovat dech, když okolo ní kroužil jako sup a hledal skulinu v její obraně. Nespěchal. Neměl proč. Na body vítězil. Uvolnil ramena, zklidnil dech a ležérně svou tyč protočil v zápěstí.

Obecenstvo sedělo okolo duelistů v kruhu. Každý s očima upřenýma na jejich zbraně a neustále odměřující setiny milimetrů, které znamenaly rozdíl mezi bezpečím a zásahem. Elizabeth nikoho z nich nevnímala.

Jen svého soupeře.

Chtěla se přesunout do výhodnější pozice, ale on během jediného mrknutí překonal distanc a s výkřikem zaútočil v sérii surových útoků. Elizabeth neměla jinou možnost než ustupovat a útoky krýt vlastní tyčí. Prostor k protiútoku neexistoval a bylo jen otázkou času, než jeho zbraň projde její zoufalou obranou.

Cítila, že ztrácí dech.

Balanc.

A čas.

„Nepřestávej dýchat, Elizabeth!“ křičel na ni Nathaniel Cañete, mistr filipínských bojových umění. „A začni už uhýbat do stran!“

Místo úhybu do strany se zapřela o zadní nohu a skrze surové rány vyrazila vpřed. Vykryla tyč svého soupeře, který s protiútokem nepočítal, a prošla jeho neexistující obranou. Tréninkovou halou zarezonovala kovová ochranná mřížka, když ho zasáhla do ochranné masky. Zastavila se a slavila zásah, který by ve skutečnosti způsobil frakturu lebky.

„Nezastavuj se! Nepřestávej!“ křičel učitel a ona si uvědomila svou chybu.

Soupeř úder nerespektoval a chytil její zbraň. Pak Elizabeth tyčí uštědřil sérii tvrdých úderů do hlavy a ramen. Ustupovala a snažila se krýt levou rukou. Přes opar analgetik a ochrannou rukavici je sotva cítila, ale věděla, že na ulici by každý úder znamenal zpřelámané prsty, frakturu loketní kosti nebo otok mozku. Držena silnějším soupeřem byla její tyč k ničemu.

Pustila ji.

Zapřela se, využila překvapení soupeře, jenž se náhle zmocnil obou tréninkových tyčí, a rukama ho odstrčila do bezpečné vzdálenosti.

Vyhrát už nemohla.

Ne beze zbraně.

Svěsila ruce, naklonila hlavu a podívala se za soupeře.

„Co říkáte, mistře?!“ zakřičela hlasitě, aby to její protivník slyšel i skrze polstrovanou přilbu. Ten otočil hlavu a pohlédl na Cañeteho.

Mistr mlčel.

Jen stál s rukama složenýma na hrudi a kroutil hlavou. Duelista si okamžitě uvědomil svou osudovou chybu.

Rychle se otočil, jenže ona nikde nebyla!

Pak si jí všiml. Byla pod ním! A blížila se k jeho kolenům. Obejmula je jako had a policejní technikou ho dostala na zem. Jako vzteklá kočka se drápala po jeho těle, naskočila na něj a z tréninkového pouzdra vytasila gumový nůž schovaný za zády. Podařilo se jí zasadit tři údery do ochranné přilby, než sebou její soupeř surově švihl a ona z dominantní pozice slétla na zem.

Ani pak však nepřestala.

Bodala dál.

Do hrudníku. Podpaží. Krku.

Skrze bojový zápal, adrenalin a ochrannou přilbu téměř nepronikl zvuk časovače, který ohlašoval konec sparingového kola.

Elizabeth pustila sevření a její soupeř se pomalu zvedl. Pak jí nabídl ruku a pomohl vstát ze země.

Cañete vstoupil mezi oba bojovníky, kteří si z posledních sil sundali dusivé masky. Z jeho pohledu bylo patrné, že není spokojen s výkonem ani jednoho z nich.

„Oba jste prohráli,“ prohlásil. „Pokud vás soupeř na ulici odzbrojí, jste mrtví. Pokud se ocitnete na zemi v boji na nože, jste mrtví.“

Elizabeth podala svému soupeři ruku, poklonila se učiteli a odešla si pro ručník.

Cañete počkal, až vychladne, a pak se zeptal: „Víš, kolikrát tě zasáhl, Elizabeth?“

„Čtyřikrát?“ tipovala a otřela si nové krůpěje potu z čela.

„Šestkrát,“ řekl Nathaniel. „Z toho čtyři údery by tě možná zabily.“

Elizabeth jen kývla. Nedovolovala si mu odporovat. Pokud někdo něco věděl o následcích drtivých, bodných a sečných zbraní, tak to byl on. Pocházel z rodiny filipínských válečníků, kteří se ještě v druhé polovině dvacátého století účastnili duelů, z nichž některé končily smrtí.

„Kolikrát jsi ho zasáhla ty?“

„Dvakrát tyčí,“ pronesla s větší mírou jistoty. „A nožem nevím.“

„Elizabeth, co ti pořád říkám?“

„Že jsem na escrimu až moc krásná?“ zažertovala.

„Ne,“ odpověděl razantně. „Pořád opakuji, že nemáš ani padesát pět kilo, a proto nemůžeš s těžšími soupeři bojovat přímo. Nemůžeš bezhlavě útočit. Musíš použít delší vzdálenost a mířit nejdřív na ruce, pak se dostat blíž, zasadit silný úder a ještě rychleji se stáhnout, dřív, než přijde protiútok. Nikdy! Nesmíš! Zastavit se!“

„Ale vždyť jsem ho dostala na zem. Kdybych měla opravdový nůž, tak bych ho na zemi ubodala!“

„Kdybys měla nůž, tak ho nedokážeš použít!“

Elizabeth mlčela.

Nesouhlasila.

„Víš, jak se na Filipínách rozhodne o tom, že dokážeš v boji použít nůž?“ zeptal se.

„Ne.“

„Dají ti sele a nůž. Pokud nejsi schopna ubodat k smrti prase, nejsi mentálně připravena ubodat k smrti člověka. Byla bys toho schopná, Elizabeth?“

„Ne,“ přiznala. „Praseti bych nikdy nic takového neudělala.“

Věděla však jedno. Pokud na to přijde, je schopná zabít člověka. Už se to stalo. V hongkongském metru, ve stanici Jordan.

Po zbytek tréninku se věnovala nácvikům technik nože, zatímco ostatní studenti pozorovali další sparingy. Když hodina skončila, Elizabeth nezamířila do sprch jako ostatní. Cvičné zbraně si nechala ve skříňce, přes propocené tréninkové oblečení si přehodila sportovní bundu a nazula si běžecké boty.

Bylo půl deváté ráno a nastal čas na ranní běh ve studeném dešti.

Bluetooth sluchátka si strčila do uší a okolní svět se propadl do ticha. Na telefonu zapnula randomizér svých oblíbených skladeb a rozběhla se. Náhodný výběr navolil: „We Didn't Start the Fire“ od Billyho Joela. Single vydaný v roce 1989, shrnující přes sto politických, vědeckých a kulturních událostí od roku 1948. Čtyřicetiletá lekce historie svázaná do čtyřminutového singlu, jejž Elizabeth jako malá poslouchala pořád dokola. Až s věkem jí došel skrytý význam refrénu. Oheň, který nelze porazit a který bude hořet i dlouho poté, co všichni zemřou.

Neuhasitelný oheň nenávisti, o níž mluvil Thomas Metzinger…

Rozběhla se k Regent's Parku a užívala si samoty, protože většinu ostatních běžců odradil déšť ještě předtím, než si nazuli běžecké boty. Parkem proletěla rychle, zamířila k Regentovu kanálu a podběhla most, pod nímž se začali tísnit nešťastníci, na které dnes vyšlo venčení domácích mazlíčků.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Bílý most*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.